



Църквата съществува, за да разнася Христовото спасение сред всички народи

Послание на папа Бенедикт XVI за Световния ден на мисиите

„Народите ще вървят в Неговата светлина“, е заглавието на папското послание за Световния ден на мисиите, който Църквата ще отбележи в неделя, 18 октомври. Съществена мисия на Църквата е „да призовава всички народи към Божието спасение чрез Неговия възплътен Син“. Това подчертава папата в посланието за Световния ден на мисиите: „Става въпрос за вечното спасение на хората, за края и самия завършек на човешката история и на вселената.“ И допълва: „Трябва да чувстваме стремежа и желанието да осветляваме всички народи с

Христовата светлина, която е отразена върху лика на Църквата.“ В тази перспектива християните, „пръснати по целия свят, работят, трудят се, понасят тежестта на страданията и отдават живота си“. „Църквата - продължава Светият отец - не действа, за да разширява своята власт или да утвърждава своето господство, а за да носи на всички Христос - спасението на света.“ Една мисия, все по-наложителна за човечество, което „познава чудесни завоевания, но, изглежда, е загубило чувството за крайната действителност“.

На стр. 8



Нов Божии избраник

На 26 септември бе ръкоположен отец Йоан. В катедралния храм „Успение Богородично“ в София епископ Христо Прошков, апостолически екзарх на Католическата църква от източен обред в България, ръкоположи отец Йоан-Милен Найденов за свещеник на Католическата апостолическа екзархия. Тържеството започна с шествие от сградата на екзархията, водено от министранти, дякон Йоан (будещия свещеник) и отците Антон Коман, S.D.B., Войцех Фарон, O.R., Георги Свобода, S.D.B., Даниел Жилие, A.A., Петко Вълков, Петър Немец, S.D.B., Петър Цвъркал, S.D.B., Сречко Римац, O.C.D., Тадей Перица, O.C.D. (всички от Ка-

толическата апостолическа екзархия), Койчо Димов, Ремо Гамбакорта, С.Р. (от Никополската епархия), Елко Терзийски, O.F.M.Сар. (от Софийско-Пловдивската епархия), Джулиано Спаня (от Италия), Дидие Пиродон (от Франция), Шарбел Матар (от Ливан), архимандритите Благоев Вангелов и Роман Котевиц, O.R. и епископ Христо Прошков. За жалост поради болест апостолическият нунций Януш Болонек не можа да дойде на тържеството. Присъстваха също монс. Стефан Манолов (от Пловдив) и отец Роберт Нурски (от Полша).

Архиерейската литургия следваше своя обичаен ред,

На стр. 7

Искам това, което Бог иска!

На 6 септември т. г. общността на сестрите евхаристинки отпразнува 150 години от рождението на своята основателка сестра Евразия Алоати и 120 години от основаването си с тържествена литургия в храма „Блажен Йоан XXIII“, отслужена от епископ Христо Прошков в присъствието на Негово високопреосвещенство архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций у нас, и на много богомолци от София и от страната.

Общността на сестрите евхаристинки е създадена през 1889 г. от Евразия Алоати - сестра Мария Христина Исусова. Идеята за новото общество идва на нейния брат - отец Йосиф Алоати, докато отслужва Кръстния път на 25 август 1884 г., на четвъртото спиране - когато Исус среща своята майка. Под влиянието на Дон Боско и в търсене на Божията светлина за своето лично призвание Евразия отива при брат си в Солун, за да основат новото общество.

Сестрите евхаристинки имат за специален образец живота на Пресвета Дева Мария. Те се стараят той да бъде отпечатан в техния живот, всяко тяхно действие да бъде последование на изоставения Исус в Светото причастие през погледа на Божията майка. Сестрите се грижат за духовното възпитание на момичетата и жените, за добрата поддръжка на олтарите и черквите, отварят сиропиталище и обикалят неспирно селата в грижа за вярата на хората.

Сестра Мария Христина
На стр. 2

100 години от освещаването на черквата „Дева Мария Лурдска“

На 12 септември се навършиха 100 години от освещаването на черквата „Дева Мария Лурдска“ в Пловдив. Светата литургия в националното светилище бе отслужена в 17 часа от Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужи отец Младен Плачков.

В началото на своята проповед епископът подчерта, че

този ден е особен ден за всички, които са дошли тук, за да станат съпричастни на юбилейното събитие в Софийско-Пловдивския диоцез - освещаването на този храм преди 100 години. Проповедникът изтъкна, че това светилище е за цялата наша нация и ние, когато се молим тук, молитвите ни не са само за нашите на-

На стр. 8

Едно поклонение не като предишните



От 2000 г. насам вече шест пъти група български поклонници се включва в националното за Франция поклонничество, което религиозното семейство „Успение Богородично“ (откъдето идва и тяхното наименование - отци августинци-успенци и сестри облатки) организират всяка година в Лурд по време на големия празник Успение Богородично.

Обикновено поклонниците са очаровани от изживяването в това благодатно и уникално място, но тазгодишното поклонение ни е дало да изживеем нещо наистина изк-

лючително. Когато казвам „ни“, включвам поклонниците, дошли от България, а също така и моите събратя и сестри от цялото религиозно семейство „Успение Богородично“.

А какво е направило това поклонение изключително? Още в самото начало на поклонението по време на тържествената литургия, на която се събраха няколко хиляди души във впечатляващата подземна базилика „Свети Пий X“, бе осветена голяма репродукция на иконата на тримата български мъченици успенци Йосифат Шишков, Камен Вичев и Павел

На стр. 8

Вдъхновителите на Чипровското въстание

Францисканците в България

Когато става дума за Чипровското въстание, не можем да не споменем и францисканската кустодия, която по-късно била възведена в провинция. Според указанията на Пеячевича, който бил един от водачите на Чипровското въстание, францисканците са насърчили това дело и са понесли заедно с народа пораженията, като по-голямата част от тях е била избита.

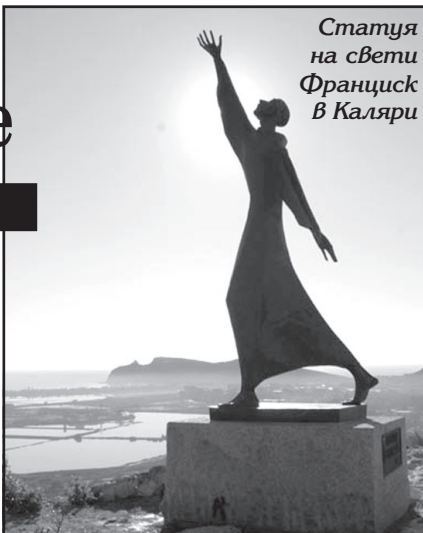
Даваме един кратък очерк из францисканската кустодия - провинция.

Тъй като имало малко мирски свещеници, францисканците трябвало да се нагърбят с цялата душепастирска служба. Те вземали активно участие в обръщането на павликаните и трябвало да се грижат за духовните нужди на новообърнатите. Не е възможно да се изложи в подробности цялата работа на мисионерите, извършвана всеки ден в училището и черквата. В неделни дни те трябвало да отиват по селата, които нямали свещеници, и обслужват народа там, където се събирали павликаните. Животът на тях мисионери бил изложен на много трудности, понеже те трябвало да живеят в последна бедност. Често нямали на разположение черкви, одежди и други черковни принадлежности. Безбройни са нуждите на мисионерите за одежди и утвари. Населението, което живеело под големи притеснения и било много бедно, не можело да помага почти с нищо за издръжката на мисионерите, така че те чакали всичко от чужбина. След декрета за разделянето павликаните били поставени под грижите на мирското духовенство, така че душепастирската служба на францисканците малко се облекчила, обаче поради голямата липса на мирски свещеници францисканците пак трябвало да поемат душепастирството над павликаните. Католиците в Чипровец, Копиловци, Желязна и Клисурса до самото си загиване били духовно подчинени на францисканците. При Петър Солинат в България пристигнали първите мирски свещеници, но те до един постъпили в ордена. Това облекчавало донякъде положението на францисканците, понеже те не били заставени да поддържат монастирски учебни заведения. От документите явствувва, че Чипровското училище, в което се обучавали в хуманитарните науки и францисканските клирици, било открито едва при духовното управление на Илия Маринов. От това се вижда, че първите български францисканци са получавали образованието си или в Босна, или в Италия.

Манастирите, в които следвали науките си българските францисканци, били между другите - Болоня, Анкона и Перуджа. Така брат Петър от Копиловци молел да му се разреши да остане в Анкона, докато завърши науките си. От Перуджа брат Гаврил прави постъпки за материална по-

мощ; племенникът на архиепископа Стефан Кнежевич следвал в Прага; той искал разрешение да печата една книга.

Установено е, че при Илия Маринов и по-късно част от българските францисканци след новициата си са продължавали науките си в Италия. Поставя се въпросът дали в Чипровец се преподавало и философия с богословие. Вероятно е, че в Чипровец се преподавали тия науки, понеже там е имало клирици. Първоначално българските францисканци са били подчинени на босненските, но по предложение на Илия Маринов те били отделени. Конгрегацията най-напред поискала да се изпрати по-добър доклад. В молбата се изтъква броят на манастирите: имало вече 14 български манастири и 3 влашки. Под името „манастири“ тук трябва да са се разбирали и отделните „станции“, защото от други документи се вижда, че францисканците в България имали само 6 манастира, пък и те не били всичките в пълен състав, понеже нерядко имали само по един йеромонах. С декрет от 17 април 1642 г. българските и влашките манастири били възведени в кустодия, която получила право да приема послушници и да допуска монаси да правят обети. Кустосът бил подчинен направо на францисканския генерален настоятел в Рим. Не знаем какъв е бил броят на францисканците в България през 1624 г. Според едно известие от 1635 г. в България имало 31 йеромонаси освен братята и клириците. Първият кустос бил Петър Никетрич, който представлявал Софийския епископ при посещението в Рим. Особени заслуги си спечелил Петър Богдан като кустос, така че след назначаването му за епископ той получил почетната титла „постоянен отец“ на кустодията. Въпреки привилегиата на екземпцията българската кустодия за кратко време била подчинена на Софийския епископ. Това се доказва и с факта, че в 1630 г. Илия Маринов се отказва от властта си над монасите францисканци. Изглежда, че този отказ е причинил недоразумения, тъй като някои мислели, че епископът нямал вече власт и над енорийските свещеници. Внушили се за точно изпълнение конституцията на папа Григорий XV, според която монасите като душепастири са подчинени на епископа, а също предписанията на Тридентинския събор. Внесени били същите постановления и в устава на кустодията. При капитула се избирали енорийските свещеници, но те трябвало да бъдат потвърждавани от епископа. След визитацията на отец Рафаил Левакович (1638) били издадени разпоредби за българските францисканци; те били извлечени от общия устав на ордена, но приспособени към местните условия; някои съществували вече постановления били направени по-строги.



Статуя на свети Франциск в Каляри

Чипровец бил определен като седалище на послушниците. Положилите обети клирици били обучавани в хуманитарните науки наспроти способностите си. Макар францисканците обсерванти според постановленията на устава си да не могат да приемат завещателни дарения, българските францисканци трябвало да приемат такива, понеже не можели да събират милостиня. Тъй като съборът с опасение констатирал, че „почетните служби изменят нравите“, определено било службата на куратите (енорийските свещеници) да трае само една година. Останалите братя на смени трябвало да преподават вероучение.

Францисканците са обслужвали до Чипровското въстание Софийската и Никополската епархия. С унищожаването на францисканската провинция е бил унищожен и напредъкът на католическата мисия.

Отец д-р Фортунат
От в. „Истина“, бр. 1176/1948 г.

Премахването на корупцията е морален императив за всички страни

Както богатите, така и бедните страни имат дълга да премахнат явлението корупция. За това апелира международната хуманитарна организация „Каритас Интернационалис“ в обръщение към генералния секретар на ООН Бан Ки Мун, подписано от 50 религиозни лидери и ръководители на хуманитарни агенции, които настояват да се умножат усилията за премахването на този бич. Корупцията отнема „възможностите и надеждите“ и е „най-голямата причина за бедността в развиващите се страни“, се казва в апела. Нейното премахване е „морален императив“ за падането на бариерата, спираща бедните народи към качествено изграждане и здравно обслужване.

Корупцията, се чете в документа, пречи за достигане на достойни условия на живот и е „сърцевината на проблема“ за много хора, преживяващи драмата на бедността. Тази вредна практика подхранва несправедливостта и е „запла-

ха за икономическия растеж и устойчивото развитие“. Разхищението на обществени средства, загубата на инвестиции и намаляването на приходите от данъци засягат предимно бедните.

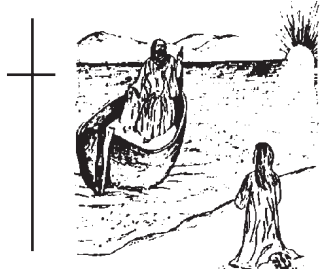
„Прозрачността и участието в гражданския живот“ са фундаментални за началото на един „здрав и убедителен процес на ревизия“, посочва документът. „Прямият, ще бъде ясен сигнал за имащите политическа отговорност да сложат край на корупцията.“

„Почтеност и неподкупност са морални ценности“, които са заложени в основата на всеки опит за премахване на корупцията, продължава документът. Участието на гражданското общество и религиозните общности е важен допълнителен принос за насърчаване на процеса на промяна и прилагане на Конвенцията на ООН срещу корупцията, която е първият глобален трактат за хармонизиране на международните усилия срещу този феномен. „Корупция и бедност са свързани взаимно“, завършва документът, затова е нужна навременна намеса за премахването на корупцията на национално и международно ниво.

По Радио ВАТИКАН

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Във вечна светлина



„Когато настъпи вечерта, Исус каза: „Да минем на другия бряг““
(Марко 4, 35)

Сестра Гертруда Павлова Добранова

На 1 септември 2009 г. почина обичаната от всички сестра Гертруда Павлова Добранова от общността на сестрите бенедиктинки в католическия манастир в село Царев брод.

Екатерина Павлова Добранова е родена на 28 септември 1914 г. в Белене в семейство на земеделци. Тя е осмото, най-малко дете на семейството. В родния си град завършва основно и прогимназиално образование. На 15 октомври 1929 г. встъпва в манастира в Царев брод. На 12 септември 1934 г. полага своите първи обети за монашески живот, а на 7 октомври 1937 г. - вечните обети. В своята трудова дейност в манастира работи и в кухнята, и в стопанството, а в периода от 1945 до 1949 г. е настоятелка в с. Драгомирово и с. Бърдарски геран. През 1949 г. се завръща отново в Царев брод, където неуморно се труди като работник в кухнята на новооткритата психоболница и в трудотерапията. По покана на епископа през 1979 г. заминува с още една сестра в Русе, където помага на монах Самуил Джундрин в черквата и в работата с хората. През 1999 г. сестра Гертруда се завръща отново в Царев брод и продължава своята неуморна дейност в служба на Бог. Тази служба и вяра в Бог не бяха сломени дори от болестта, която я застига през 2005 г. Винаги мила, внимателна и със силна вяра, тя приемаше всичко и беше доволна и благодарна и на най-малкото. Истински трепет огряваше лицето ѝ при приемане на причастие, а очите ѝ грееха от щастие до деня, когато Бог я повика при Себе Си. И както тихо, скромно и набожно живееше и работеше, така тихо и спокойно затвори очи и със спокойно и ведро лице тръгна към вечността, към Исус, своя Господ, Когото обичаше с цялата си душа.

Дълбок поклон пред човека сестра Гертруда, която със своя живот и с молитвите си към Бог винаги е била с мисли за доброто на хората и тяхното духовно спокойствие и мир с Бог. Ние вярваме, че тя няма да ни забрави и че в нейно лице имаме застъпница пред Бог, която няма да ни изостави, както не го е правила и в своя житейски път. Бог да я прости!
ПОКЛОН, ДЪЛБОК ПОКЛОН!

Сестри бенедиктинки, Царев брод

Искам това, което Бог иска!

От стр. 1

Исусова намира покой на 26 декември 1920 г. в Торина, когато е на 61 години. На 28 юли 2005 г. нейните тленни останки са донесени в България в дома на сестрите евхаристинки.

В момента общността на сестрите съществува в Македония и в България. За последните две години обществото се радва на четири нови звания.

На тържествената литургия приветствия поднесоха монах Христо Проиков от свое име и от името на монах Кирил Стоянов - апостолически екзарх на Скопие, както и архиепископ Януш Болонек, който предаде специални поздравления и благослов от имението.

На стр. 6

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakmop Mapuo Geopgueß
ISSN 0861-6450

Полша. Полските тайни служби започват ново разследване на атентата срещу папа Йоан-Павел II през 1981 г. Ще се проверяват тогавашните контакти между комунистическите тайни служби на Полша и на Съветския съюз. Отново ще бъде подложен на разпит атентаторът Али Агджа.

Италия. На кинофестивала във Венеция се прожектира с голям успех филмът „Лурд“ - за една 32-годишна парализирана жена, която не е християнка, но вярва в чудеса. В продължение на 10 дни тя напълно оздравява и приема католическата вяра. Режисьор и сценарист е австрийската журналистка Джесика Хауснер. На фестивала бе представен и документалният филм за папа Пий XII на италианските режисьори Ромоло Марчелини и Джорджо Симонели, И двата филма са приети с огромен интерес и са получили награди.

+ + + Търсенето на религиозна литература в Италия претърпява истински бум. За полугодieto на 2009 г. продажбите са се увеличили с една трета в сравнение със същия период на 2008 г. Една пета от издадения нов католически катехизис е продадена по автобаните и в ресторантите, а от папската енциклика „Caritas in veritate“ са купени над 600 хиляди екземпляра само през юли.

Хърватия. Хърватският президент Степан Месич е създал напрежение в страната, като е заявил, че „Християнският кръст (разпятието) трябва да се махне от държавните учреждения“. Започнали са остри дебати по този въпрос в парламента. Неговите привърженици го подкрепят, тъй като Църквата е отделена от държавата, а противниците му заявяват, че

кръстът не символизира само вярата, а е „част от хърватската идентичност“. Въпросът е станал част и от предизборната борба за президентския пост - изборите са насрочени за януари 2010 г. От 5-милионното население на Хърватия над 4.4 милиона са католици.

Бангладеш. За пръв път в историята на страната за министър е назначен католик. Това е 71-годишният д-р Промод Манкин, който става министър на културата. Промод Манкин се радва на огромен авторитет и първата му цел е да обяви Рождество Христово и Възкресение за официални празници. Секретарят на Епископската конференция на Католическата църква в Бангладеш Бонифас Гомес е заявил: „Ние сме горди, че имаме наш министър и нашият глас ще се чува в правителството.“ В страната мнозинство са мохамеданите, но всяка година хиляди млади приемат католическата вяра.

Австралия. Срещата на папа Бенедикт XVI със световната католическа младеж през 2008 г. в Сидни предизвика голям наплив на младежи в католическите семинари на страната. Само в семинарият на Сидни за учебната 2009/2010 г. са приети 60 желаещи. Много младежи от коренното население приемат католическата вяра и кандидатстват за семинаристи. От 20-милионното население на Австралия над 6 милиона са католици.

Виетнам. Виетнамският президент Нгуен Мин Чиет ще посети Ватикан през декември т.г. и ще бъде приет от папа Бенедикт XVI, за да се установят редовни дипломатически отношения между двете страни. Виетнам, Китай, Саудитска Арабия и Либия все още нямат редовни дипломатически отношения със Светия престол. През януари 2007 г. премиерът на Виетнам Нгуен Тан Зунг посети папата и направи важна стъпка към нормализиране на двустранните отношения. От 85-милионното население на Виетнам над 9 милиона са католици.

Япония. Таро Асо е първият министър-председател католик за цялата история на Япония. Той е посетил папа Бенедикт XVI и е бил приет много радушно. Разговорите са продължили по-дълго от определеното време; били са разгледани основните важни проблеми в целия свят. Премиерът е поканил официално папата да

Краков Финален апел на участниците в междурелигиозната среща „Хора и религии“: Няма мир, ако няма диалог

„Няма мир, ако няма диалог между народите. Нито един човек, нито един народ не са отделен остров“ - това се казва във финалната декларация на участниците в междурелигиозната среща в Краков по случай 70-ата годишнина от началото на II световна война и 20-ата годишнина от падането на Берлинската стена. „Много често се забравя горчивият урок от II световна война“, се казва в декларацията, но „трябва да се гледа към болките на света - война между народи, бедност, тероризъм и жертви на злото“. „Съвременният свят е обхванат от кризата на пазара, обявил се за всемогъщ, и от глобализацията без душа и образ. Глобализацията е историческа възможност, въпреки че понякога е интерпретирана като сблъсък между цивилизации и религии.“ „Нашите религиозни традиции и различия в един глас заявяват, че свят без духовност никога не може да бъде

хуманен, а без диалог светът ще бъде роб на омразата и страха от другия.“ „Религиите не желаят война и не искат да бъдат използвани за нея“, заявяват единодушно религиозните лидери. „Да се говори за война в името на Бог е богохулство. Никоя война не е свята.“

В края на общата декларация участниците в междурелигиозната среща потвърждават, че „диалогът е голямата алтернатива на войната“ и „изписва най-хубавите страници в човешката история, докато войната води към бездната“. Участниците поеха ангажимент за изграждане на „нов сезон на диалога, който обединява в мира всички хора и народи“. Следващото издание на срещата „Хора и народи“ ще се състои в Барселона, Испания, през 2010 г. по покана на архиепископа на града кардинал Луис Мартинес Систач.

По Радио ВАТИКАН

посети Япония, като го е уверил, че японците ще го посрещнат като най-скъп гост, който се ползва с огромен авторитет. Светият отец сърдечно е благодарил за поканата и е обещал да посети Страната на изгряващото слънце през понтификата си. Таро е роден през 1940 г. в гр. Лицукя от трето поколение християни католици. В Япония има над 8 милиона католици от 127 милиона население.

Швейцария. По време на домашния си отпуск в Швейцария полковник Даниел Анриг - командир на Папската швейцарска гвардия, в интервю на швейцарски журналисти е отговорил, че се обсъжда въпросът за наемане на девойки швейцарки за гвардейки, които да заемат служби, подходящи за тях, в гвардията на папата. Заявил е също, че засега не стои въпросът за промяна на така колоритната униформа на гвардейците. Понастоящем гвардията наброява 110 души и всяка година се набират новобранци. Приемат се само швейцарски младежи, изслужили военната си служба в Швейцария, които са високи най-малко 1.74 м, и при постъпването в гвардията не са женени и не са по-възрастни от 30 години. Полковник Анриг е командир на „армията“ от декември 2008 г.

Англия. Английската компания „Гейф.ОК“ е подготвила албум от компактдискове с пес-

ни и молитви на папа Бенедикт XVI на латински, италиански, португалски и немски език. Молитвите и песните се съпровождат от Ватиканския хор под ръководството на монс. Пабло Колина. Албумът носи името „Алма матер“ и ще бъде пуснат за продажба на 30 ноември по целия свят. Посветен е на Рождество Христово.

Германия. По покана на президента на движението на фолкларите Мария Воче в град Айслебен се е състояла среща на 35 християнски епископи от 15 страни - католици и от други деноминации, под ръководството на кардинал Милослав Влък. Срещата е била посветена на единението на всички Християнски църкви - католическата, протестантската, православната, англиканската.

+ + + Германската канцлерка Ангела Меркел е поздравила участниците в международния конгрес на „Реновабис“ в Мюнхен. Тя е заявила: „Големи заслуги за обединението на Европа има германската католическа благотворителна организация „Реновабис“, която подпомага европейските страни и служи като мост между Запада и Изтока.“ Между присъстващите над 400 делегати е бил и председателят на Папския съвет за единение на християните кардинал Валтер Каспер.

Белгия. Еврокомисията, която подготвя кандидатурата на Турция за членство в Евросъюза, отново е разкритикувала турско то правителство, че не взема действени мерки за гарантиране на гражданските и религиозните права на християните в страната. В специален доклад комисията обвинява правителството, съдебната власт, полицията и ислямските фанатици.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел над 50 епископи от Бразилия - най-голямата католическа страна в света с над 150 милиона католици. Епископите са докладвали за състоянието на Църквата в Бразилия и за положението на населението. Светият отец е отправил критика към бразилското правителство относно социалната политика. Той е поздравил епископите и им пожелал още по-упорита душепастирска дейност сред населението и най-вече сред младото поколение католици.

+ + + Папа Бенедикт XVI е посетил историческия град на пите Витербо. Пред 30 хиляди

вярващи той е отслужил тържествена литургия и е споменал, че след смъртта на папа Климент IV през 1268 г. след близо тригодишен конклав кардиналите най-после са избрали новия папа в „тукашната историческа зала“.

+ + + Наситена е програмата на Светия отец през есента: откриване на 4 октомври във Ватикан на II африкански синод; на 25 октомври отслужване на тържествена литургия и закриване на синода. Папата ще участва активно в сесията му. На 10 октомври той ще приеме студенти от римските университети, с които ще измоли броелицата и ще отслужи тържествена литургия; на 11 октомври на площад „Свети Петър“ ще провъзгласи за светци петима блажени, между които Апостола на прокажените - белгийския монах Дамян де Вьостер. На 5 ноември в 11.30 часа в базиликата „Свети Петър“ ще отслужи заупокойна литургия за всички починали през годината кардинали и епископи, а на 8 ноември ще посети Бреша - родното място на папа Павел VI, и ще открие и благослови новия институт „Павел VI“.

+ + + От 1 януари 2010 г. всички граждански служители във Ватикан ще се пенсионираят както следва: жените - на 65 години, а мъжете - на 67 години, при 30-годишен стаж. Жените и мъжете получават за една и съща работа еднаква заплата и еднаква пенсия. Всички духовници се пенсионираят на 72 години.

+ + + На 3 и 4 август 2009 г. във френското градче Арс - родното място на свети Жан-Мари Виане, бе отбелязана тържествено 150-годишнината от смъртта на светеца. В Арс папа Бенедикт XVI бе изпратил като свой представител префекта на Конгрегацията за клира бразилския кардинал Клаудио Хюм. На възпоменанието са присъствали над 200 хиляди поклонници и гости, сред които министри и депутати от района. Кардинал Хюм е прочел поздравително послание на папа Бенедикт XVI, изслушано с голямо внимание и изпратено с шумни аплодисменти. Градчето Арс до Лион днес е светилище, което се посещава всяка година от над 400 хиляди поклонници от Франция и от други страни.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Готов е запазеният знак на Световната младежка среща

Папа Бенедикт XVI е одобрил предложението от католическата епархия на Мадрид за запазен знак на Световната младежка среща през 2011 г. в испанската столица. Знакът е изработен в червен, оранжев и жълт цвят и представлява корона, над която е изобразен кръст. Под нея са инициалите WYD (от думите световен младежки ден на английски), годината 2011 и Мадрид. Короната е във вид на буквата „М“ - символизира короната на Девата от Алмудена - патрон на Мадрид. Кръстът означава мотото на срещата - „Здраво вкоренени в Христос и във вярата“.

Срещата на младежите е от 16 до 21 август 2011 г. в испанската столица.

Петър КОЧУМОВ



WYD 2011
MADRID

Пакистан Християни, мюсюлмани и индуисти на поклонение в светилището Мариялабад

Близо два милиона католици от Пакистан посетиха в началото на септември Богородичното светилище Мариялабад. От 60 години, предава агенция Азианюз, 4 септември е денят, в който започва традиционното поклонничество до пещерата на Дева Мария, разположена в една от най-древните християнски местности в страната, отстояща на 115 км от Лахор. Дева Мария от Мариялабад има много почитатели и през последните години техният брой значително се е увеличил. Пещерата е изградена през 1927 г. от един мисионер, а поклонничествата водят началото си от 1949 г.

Евхаристична служба даде начало на тридневните тържества, оглавявани тази година от монс. Лауренс Салданха, епископ на Лахор. Света Богородица, каза в проповедта си епископът, иска от нас да се покаем - както в посланието си от Лурд. Тя е родена без грех и за нас това е покана да бъдем чисти, нашата любов към другите трябва да бъде безкористна.“ Богородичният празник е събитие за цялото население от района, в който вече участват не само християни. За мюсюлманите пещерата от Мариялабад е свързана с историята на чудо, станало с млада жена мюсюлманка.

По Радио ВАТИКАН

Свети Жан-Мари Виане - далечен и близък

Текат дните от годината, посветена на Жан-Мари Виане, поредният ден, поредният час и минута. Мисля си за този велик светец, защото трябва да напиша няколко думи. Желая да споделя мисли, стари точно колкото мен самия, размишления от по-далечните и по-близките дни на моя живот като свещеник. Образът на Жан-Мари Виане ми изглежда толкова нереален, почти невъзможен - точно колкото на светците от първите години на християнството, които споменаваме в „Жития на светците“. Кой днес е в състояние да разбере мъченичеството от първите три века? Често писанието на живота им приемаме като нелош сценарий за филм (за съжаление без хеппенд). Изглежда така сякаш тези два свята - тогавашният и днешният, са отделени с пропастта на времето и въображението и събирането им е невъзможно.

Основният проблем, с който се сблъскам, докато чета спомените за Жан-Мари Виане, е невъзможността да си представя времето и мястото, епохата и културата, в които му се налага да евангелизира. Често си мисля, че между времето тогава и сега няма никаква връзка. Обезкуражен съм от липсата на примери като личността на Жан-Мари Виане в епохата на съвременните постижения на техниката. Оправдавам се с невъзможността от сравняване на епохите, развой на цивилизацията и мисълта на днешния хомосапиенс, на проблемите и нещастията днес и някога. Тази пропаст е добър аргумент за моя мързел, нежелание да служа, неспособност, за лип-

сата на активност и вяра.

Произхождам от малко градче в Южна Полша. Възпитан съм в традиционно католическо семейство. Имам прекрасния пример на родителите си, които със сигурност са допринесли много за решението да посветя живота си в служба на Исус. Не е без значение средата, в която човек израства, въздухът, който диша, образците, които вижда и на които се старее да подражава. Голямо значение за решението на живота ми имаха също прекрасните свещеници викарии, почти винаги усмихнати, излъчващи радост и щастие. Никога ние, младите юноши, не се запитахме в сърцата си: „Този тип дали не си е провалил живота?“ Поведението им беше толкова естествено, че не ни даваше никакви основания за подозрение.

И въпреки всичко остават далечни тези два образа: на свети Жан-Мари Виане и на викариите - прекрасни, симпатични, усмихнати, живеещи с духа на моето време. Често ми се струва, че не съм като тях, че съм прекалено далече от хората, прекалено суров, изискващ. Има обаче една личност в моя живот, която хвърля нова светлина върху образа на Арския свещеник. Повече от петдесет години в нашата енория служи отец Галас. Дойде в Пилзно като млад викарий на своята втора длъжност. Едно от немногото увлечения в неговия живот беше пеенето, а квинтесенцията на пеенето - всички видове хоро-во пеене. Не за това обаче искам да разкажа. Господ Бог така се разпорежи с живота му (а това не се случва често в Полша), че той остана в нашата енория дълги години и по-късно бе избран за енорийски свещеник. И на този пост прекара до пенсия. Днес е сеньор в нашата енория и енергично помага на новия млад енорийски свещеник.

Напразно ще търсите в та-



Година на свещеника

зи личност чертите на съвременния завоевател на човешки сърца. Той се представи пред енорияшите си като слаб стопанин и управител на материалните блага. Всичките ремонти в енорията миряните трябваше да правят сами, защото той не умееше нищо. Градината бавно обрастваше с храсталаци, овощните дървета остаряваха, изсъхваха и даваха все по-малко плод. Отец Галас си беше все в същите одежди. Но най-лошото бяха излиянията му след литургия. Често по-дълги и от проповедите. Многократно повтаряше едни и същи фрази към децата, майките, бащите, дядовците и бабите, съседите и гостите отблизо и далеч, към децата, които ще получат първо причастие, за подготвящите се за миропомазание, за сватба. Липсваше само обръщение към готвещите се за умирачка. Който го е слушал макар и за минута, получаваше спазми и тръпки. Изявленията се точеха дълго като народна песен.

Отец Галас беше явление в свещеничеството. И то недостижимо явление. Винаги съм се питал защо пред неговата изповедалня (и така е до ден-днешен) чакат хора на опашка по 4-5 часа, за да се изповядат, а преди празници и по-дълго. При останалите свещеници често няма изповядващи се, а при него се точи опашка

от няколко десетки метра, и то от двете страни на изповедалнята. От всичко, което говореше и правеше, се излъчваше голяма любов към човека и неговата душа. Наистина можеше да изнесе двадесетминутно изявление, но в него ще подчертае колко важно е тайнството покаяние и приемането на причастие. Нищо не е по-важно от това. В началото хората идваха, за да ги остави на спокойствие, като си мислеха, че като се изповядат, свещеникът ще миряса. Но не и той. След изповедта две седмици се радва (по време на изявленията), а след това две седмици припомня за Първия петък и крайната необходимост от изповед. Веднъж ми спомена, че има важно пътуване и среща, а денят е пазарен и много хора може да дойдат на изповед. Чудеше се кой да го отмени. Казах му, че в неговата енория и енориите наоколо има достатъчно свещеници и че сигурно ще се съгласят. На което чух отговор, че не става дума за изповядването, а търси човек, който да го отмени в пътуването и срещата. Друга алтернатива за него е немислима. Често втората сутрешна литургия започва с петнадесет, двадесет или даже половин час закъснение, защото отец Галас изповядва. Интересно, но в енорията никой не се нервирва. Тези, които идват на неговата литургия, могат да чакат. Нерядко се случва да идват на изповед хора от няколко десетки километра. В цялата енория си знае, че в Пилзно винаги можеш да се изповядаш. Веднъж по този повод разговарях с баща ми, който сега навършва 83 години. Каза ми, че в малкото ни градче преди години е имало други обичаи. Хората не ходели на черква, не се изповядвали, не взимали причастие. Всичко се променило по времето, когато властта над душите поема отец Галас. Помня събитие от сравнително неотдавна - в родното ми място на Коледа помагаша и други свещеници. Когато причестяването продължи повече от двадесет минути, единият от тях не скри раздражението си от този факт. Сигурно е имал по-важни задачи, може би да гледа някой мач или нещо друго. В

светлината на тази случка осъзнах, че отец Галас беше и е за мен олицетворение на свети Жан-Мари Виане - свещеника, отдаден на своите енорияши. До ден-днешен около 80 на сто от хората в Пилзно редовно посещават черквата и приемат причастие. В свещеническия му живот не е имало чудотворни изяви, а истинска любов. Той е за мен връзката между миналото и сегашното време.

Седя си в тишината на моята стая, която не е от най-аскетичните. И си мисля за моето свещеничество, за хората, с които ме свързва Бог, за решенията, които взех, и за тези, които пренебрегнах. Мисля си за слабостите и недостатъците, за греха и покаянието за него. Преди всичко като имам ясни и суров пример на моя енорийски свещеник, мисля за моята липса на любов или за изкривената любов.

Ражда се също въпросът - какъв свещеник е нужен на енорияшите? Съвременен факир на интернет, на всички новости в науката и техниката? Учен тип, погълнат от проблемите на богословието, владеещ няколко езика, светило в науката като лампа на тъмна улица? Или строител на нови светилища от бетон, който използва постиженията на съвременната архитектура?

Може би се увличам в далечни отклонения на тема свещеничество, за да не застана пред най-трудното - да се посветя на любовта към човека. Да се боря за душата му с нищетата на своята личност и с величието на молитвата. Може би се боя от този образ, който не е от далечното минало, а тук, съвсем близо до мен, показва, че е възможно и ме кани да тръгна по този път.

Господи, който си сътворил човека, като си му дал милостта на съмнението, позволи ми да се науча да се съмнявам в това, което е очевидно за сетивата. Научи ме да Ти се доверявам. Научи ме да обичам, така както си научил Жан-Мари Виане и хиляди свещеници след него. Дай ми сила в слабостта и вяра в съмнение-то. Амин!

Отец Яцек ВОЙЧЕХ,
настоятел на отците възкресенци в България

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Достойнствата на расото

**Важно ли е,
че свещеникът
не си носи расото?**

**(Продължение
от миналия брой)**

Душата не поддържа връзка с Бог само в храма. Има много хора, които не стъпват в черква. Най-добрият начин да се предаде Христовото послание на тези хора не е ли да видят богопосветения свещеник, облечен в своето расо? Вярващите се жалват от десакрализацията и нейните опустошаващи ефекти. А по-модерните критикуват прекомерната - според тях - натруфеност, махат си одеждите, отричат папската корона и стародавните традиции, но кой знае защо се оплакват, че семинариите са празни, че няма звания. Те гасят огъня, а после мрънкат, че им е студено.



но. Не се и съмнявам, че отхвърлянето на расото води и до отхвърляне на сакралното.

3. Полезно е за вярващите

Свещеникът е свещеник не само когато служи тайнствата в храма, а 24 часа в денонощието. Свещенството не е професия с фиксирано работно време. То е един живот, едно цялостно и безрезервно отдаване на Бог. Божият народ има правото да бъде обслужван от свещеник. И хората ще бъдат улеснени, ако могат да го различат сред множеството по някакъв видим знак. Този, който иска да работи като Христов свещеник, трябва да бъде различим като такъв за благото на вярващите и за по-добро изпълнение на мисията си.

4. Служи, за да предпазва от различни опасности

Какво ли не биха се осмелили да правят клириците, ако не бяха одеждите! Това пре-

дупреждение, направено на теория преди доста години от йезуита отец Едуардо Регатильо, сега преминава стремително в практиката.

Отначало нещата не бяха сериозни - посещения в бар, в увеселителни заведения, повече контакти с миряни, отколкото със събратя. Но по-късно загрубяха...

По-модерните искат да ни накарат да мислим, че расото пречи за Христовото послание в света. Ала като го свалиха, изчезнаха им „акредитивните писма“, както и самото послание. И значи няма нищо чудно, че според мнозина първо трябва да се спаси свещеникът, махнал одеждите, за да спасява по-лесно другите.

Нека си признаем, че расото укрепва званието и намалява възможностите за изпадане в грях на този, който го носи, и на окръжаващите го. Хиляди-

те, които изоставиха свещенството след II ватикански събор, не сваляха расото в деня преди да напуснат; те го бяха сторили много преди това.

5. Безкористна помощ на останалите

Християнският народ вижда в свещеника Божи човек, който не търси лична облага, а благото на енорияшите си. Хората отварят широко сърцата си, за да чуят отчето, който общува наравно и с бедните, и с богатите. Вратите на фирмите и държавните учреждения трудно се хлопват пред монашеска дреха. За авторитета й стотици богопосветени са допринесли със своето себеприношение, множество жертви и крътовски труд.

Отец Хайме Товар ПАТРОН
По www.catholic.net

(Следва)

Човек на Божието присъствие

Мистичният опит на Кармила

Брат Лаврентий на Възкресението е кармилски мистик от XVII век, известен като човек на Божието присъствие. Написаното от него не е загубило нищо от своята актуалност и днес и представлява прекрасно практическо ръководство за упражняване на това присъствие във всеки ден от живота на човека. Самият монах има обикновен живот и необикновена историческа съдба.

Николас Херман е роден в Лотарингия (днешна Франция) през 1614 г. Родната му тогава е независимо херцогство и е във война с Франция. Израства в заможното семейство и както при много други младежи животът му рискува да стане заложен на тридесетгодишната война. Два пъти среща смъртта лице в лице. Отървава се като по чудо от смърт по обвинение в шпионаж, по-късно е тежко ранен. За 20-годишния младеж това е твърде силен житейски опит. И заедно с раненото му тяло оздравява и разсъфтява душата му, която оттук насетне ще търси все повече Бог. През пролетта на 1640 г. окончателно решава да даде всичко на Бога. Останалата част от живота си прекарва в манастира на босоногите кармилитани на ул. „Вожиар“ в Париж. Като мирски брат решава да вземе името Лаврентий на Възкръсналия Исус, на Живия Бог. Една игра на думи позволява това име на френски да се разчете като „проповядващия Възкръсналия Исус“.

Всъщност той прави точно това през всичките години на живота си. Във всекидневието си на готвач и общар към манастира достига висини в мистичния опит на живот в Божието присъствие. Кротък и мъдър, щастлив да живее това присъствие, той става търсен духовен събеседник и съветник. Следват векове, през които Франция всякаш го забравя. Днес откриваме близост между неговото учение и това на света Тереза от Лизьо, но тя никога не го е познавала. Претворен е сред католиците в Англия и - изненадващо - сред англиканските и протестантските кръгове. Написаното от него претърпява множество издания. Три века след смъртта му се появява пълно издание на неговото духовно наследство на френски заедно с прекрасен критичен анализ от кармилита Конрад де Меестер, чиито две книги за блажена Елисавета на Света Троица и света Тереза от Лизьо са вече достъпни в превод на български. Със следващите редове ще се докоснем до духовния опит на брат Лаврентий в практикуване на Божието присъствие.

„Най-голямата слава, която можем да отдадем Богу, е да се поверим изцяло на неговата закрила. Доверието е най-голямата почит към Него и привлича големи благодати. Душата е толкова по-зависима от благодатта, колкото повече е устремена към свършенство и Божията помощ й е така необходима, че без нея тя не може нищо.

Ако бях проповедник, щях да проповядвам единствено

практиката на Божието присъствие, и ако бях духовен ръководител, щях да я препоръчвам на всички, дотолкова я намирам необходима и дори лесна за постигане.

В началото е необходимо малко усърдие, за да формираме в себе си навика да бъдем постоянно в разговор с Бог и да Му даваме всичко, което правим. Божието присъствие е живот и храна за душата. Ако правим необходимото от наша страна, много скоро ще видим промените, които очакваме. Нека започнем веднага, Той очаква само нашата щедрост.

Той е сред нас, не Го търсе-



те другаде. Не сме ли нелюбезни и дори виновни, че Го оставяме сам, занимавайки се с хиляди дреболии, които не Му харесват и може би Го обиждат?

Не разбирам как вярващи хора могат да живеят доволни без практиката на Божието присъствие. Може да ми отвърнете, че ви говоря все едно и също. Вярно е, не познавам по-подходящо и по-лесно средство от това. И тъй като не практикувам друго, го препоръчвам на всички хора. Не е нужна нито изисканост, нито наука, за да се отправиш към Бог, а само едно сърце, решено да се отдаде - на Него, за Него и да обича само Него. Не се ограничавайте с правила или специални набожни практики, правете го във вяра, с любов и смирение.

Правете го постоянно, така че всяко действие да се превърне в своего рода малко общуване с Бог не чрез някакво специално обучение, а така, както идва от чистотата и простотата на сърцето.

В пътя към Бога мислите не струват много, любовта е тази, която прави всичко.

Най-святата, най-общата за всички хора и най-необходимата за духовния живот е практиката на Божието присъствие. Това значи да привикнем към божествената Му компания и да намираме наслада в нея, говорейки Му смилено и отнасяйки се с любов към Него по всяко време, във всеки миг, без правила и мерки, особено във време на изкушения, болка, сухота, невярност и дори грях. Когато съберам, си казвам: това е обичайното за мен, само това знам да правя. Ако не греша, благодаря на Бог и призовавам, че това идва от Него.

Казвам Му всичките си лошотии; моля го за прошка и се оставям в ръцете Му, за да направи с мен каквото Му харесва. И Той, Царят, изпълнен с доброта и милосърдие, без да ме глези, ме прегръща с любов, оставя ме да се храня на масата Му, давам ми ключовете към съкровищата Си.

Служете на Бог в свята свобода! Сред всекидневната си работа се утешавайте с Него колкото е възможно по-често. Докато се храните или разговаряте, обръщайте сърцето си към Него. Спомнете си какво ви препоръчах - мислете често за Бог, ден и нощ, във всяко ваше занятие и дори развлечение. Той е винаги до вас и с вас, не Го оставяйте сам.

Да мислим често за Него, да Го обожаваме неспирно, да живеем и да умрем с Него - това е най-красивото занимание за християнина, с една дума това е нашето занятие. Ако не го знаем, нека го научим. И щом не пренебрегваме факта, че Бог е пред нас, когато работим, че е в дъното и в центъра на душата ни, защо тогава да не спрем поне от време на време с тези наши външни занимания и дори молитви на глас, за да го обожаваме вътре в нас, да Го възхваляваме, да просим от Него, да Му предложим сърцето си и да Му благодарим?

Ако знаехме колко ни е необходимо Неговата помощ и благодат, никога не бихме Го изпуснали от зора си дори за миг. Нека си послужим с всяко свое дело за Божията любов и за да поддържаме Неговото присъствие в нас!

Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs
По материали от „Живот и мисли на брат Лаврентий на Възкресението“ от Конрад де Меестер

Послания на апостол Павел

Към Филимон

Посланието към Филимон е единственото от съхранилите се писма на апостол Павел с чисто личностен характер. То е адресирано към Филимон, активен член на една от Асийските църкви (по-скоро Колоската). Филимон е имал роб на име Онисим, който избягал от господаря си в Рим. Там той се срещнал с апостол Павел, докато очаквал присъда (61-63 г.). Под влияние на апостола Онисим става християнин. Павел изпратил новообърнатия роб при Филимон с послание, в което го молел да прости на Онисим и да го приеме като „възлюбен брат“.

Посланието към Филимон се явява ключово за разбиране на подхода на апостол Павел към проблемите на робството. Робовладелството възниква в дълбока древност и (с някои вариации) съществува в продължение на хилядолетия. Много мислители разглеждат робите като същества, предназначени по същността си за работа на господаря. „Робът, това е жива собственост - е писал Аристотел - и първо от оръдията“ (Политика 1, 2, 4). „Самата природа - пояснява той - е създала с цел съхранение едни същества за господство, а други - за прислуга“ (пак там 1, 1, 4). От тази гледна точка робът е стоял по-ниско от свободния, така както тялото е по-ниско от душата. Робът не е можел да участва в държавните дела. Той фактически е бил приравнен към животното. Мисълта да се премахне робството се струвала толкова безпочвена, че дори бунтуващите се роби се стремели само да избягат в родината, откъдето са ги извели, а не да се отмени самото робовладелство.



Отмяната на робството е станала възможна само благодарение на постепенното изменение на общественото съзнание. Най-важният фактор, определящ това изменение, се явява християнството. То не призовава робите към въстание, нито се стреми към отмяна на злото с насилие и кръв. То действа на разума и съвестта на хората, помага им да осъзнаят, че за Христос робът и неговият стопанин са равни (Гал. 3, 28). Наричайки Онисим „възлюбен брат“, апостол Павел осъжда древното разбиране за робството. Трябва да се отбележи, че апостолът не иска от Филимон да освободи Онисим заради това, че той е повярвал. Той е знаел, че кръщението в очите на роба може да стане примамливо средство, за да получи свобода. А това би могло да породни множество неискрени обръщания.

Из „Библия с приложение“, 1983 г., Брюксел
Превод Ани ГЕОРГИЕВА

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Нов генерален секретар на Световния съвет на Църквите

На заседание в Женева централният комитет на Световния съвет на Църквите (ССЦ) избра за нов генерален секретар норвежкия пастор и богослов Олаф Твейт. Твейт е седмият генерален секретар на икуменичната организация. Той е 48-годишен и е най-младият генерален секретар в историята на ССЦ, който обединява 347



Църкви от над 100 страни. „Чувствам, че новата ми задача е наистина Божият вик“, заяви Твейт в словото си пред централния комитет. Той подчерта „преобладаващия дух на единение при избора“ и изрази надеждата „този дух да продължава да господства в общия път“.

От 2002 г. преподобният Твейт изпълнява длъжността

генерален секретар на Съвета за икуменични и международни отношения на Църквата в Норвегия. Член е на комисията „Вяра и конституция“ към ССЦ, който е единственият орган на съвета, в който участва и Католическата църква. Твейт поема поста от преподобния Самуел Кобия, ръководил ССЦ от 2004 г., който още през февруари 2008 г. заяви, че няма да се кандидатира за втори мандат.

По Радио ВАТИКАН

Швеция Правителството одобри статута на първия католически университет след Лутеранската реформа

Институтът „Нюман“ в шведския град Упсала е получил от шведското правителство статут на католически университет, който е първият след Лутеранската реформа преди пет века. Решението е прието на 25 август от компетентните шведски власти за висшите училища. Създаден през 2001 г. от отците йезуити в сътрудничество с католическото списа-

ние „Signum“, институтът „Нюман“ има за цел да допринесе за католическото преподаване на богословието и философията. От 2002 г. институтът сътрудничи с богословския факултет към университета в Упсала, давайки възможност на студентите от този университет да посещават курсовете на института.

По Радио ВАТИКАН

**Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят**

Да бъдем светлината на света...

ОСМА ГОДИНА

**От април до декември
Ноември**

Да се молим за младите семейства; за младежите, които поемат свободен съвместен живот, отхвърляйки идеала и истинските ценности на семейството.

Каквото и да се напише и каже по тази тема, не би било достатъчно. Векове наред хората създават семейства. Но преди всичко друго е редно да се изясни какво точно означава думата „семејство“, какъв смисъл влага в нея обществото като цяло и християнската общност като последовател на Христос. Семејството според неписаните и писани етикети е съвместният живот между двама души от противоположни полове, които са събрани в името на любовта и са изразили това и пред обществото чрез бракосъчетанието си. Те са се ангажирали да бъдат опора един за друг. В общи линии е това, но според християнската общност освен любов и писмен ангажимент има и нещо повече - вярата и благословията на Бог, който във венчавката между двамата влюбовени излива своите божествени дарове. Когато ангажиментът е поет пред Бог, той остава за цял живот. Тогава Бог присъства между двамата и им помага в нелекия и изпълнен с трудности съвместен живот. Тогава любовта е изпълнена със Свети Дух и може да продължава да се развива всеки ден въпреки трудностите. Семејството е една малка

общност, в която Бог трябва да е присъстващ, за да запълва човешките недостатъци, за да внася от своята съвършена любов в семейното огнище на дома.

Какво следва да си мислим за всички онези двойки по света, които отхвърлят Божия идеал и истинските ценности на семейството и поемат свободен съвместен живот? Нищо, просто можем да замълчим и да останем така за минута, за да отправим личните си молитви за тези млади хора, та да могат да осъзнаят красотата на венчавката и че те сами ошетяват себе си и изгубват безкрайните и добронамерени Божии благодати.

Само Бог би могъл да създаде любовта, защото той е Любовта в пълния й смисъл. Тази Любов, която е милостива, всеопрощаваща, всеотдайна.

Любовта е започнала още със създаването на първите хора - Адам и Ева, и продължава да дава смисъл на света, да го запълва във всичките си вариации и краски. Любовта, която не стихва, защото нейното начало няма начало, както няма и край. Тя е Отец и Син, и Свети Дух.

Всички заедно да се помолим:

Господи Исусе, вложи в сърцата на младите повече от онази истинска и нестихваща любов, която умее само да дава, която забравя своя егоизъм и търси доброто на другия.

Господи Исусе, изпълни с благодатите си днешните млади,

та да не се задоволяват с трохите, а да търсят истинския хляб.

Да търсят в човека до себе си Твоя образ и

да го открият, за да бъде за тях път към съвършенство.

Господи Исусе, помогни на младите, които

остават далеч от истинските ценности на семейството,

да осъзнаят, че този път не е този, който ще ги изпълни.

Господи Исусе, научи младите семейства да се обичат така, че всеки ден да могат да си казват „Днес те обичам повече от вчера и по-малко от утре“.

Амин!

*

**В светлината на трета скръбна тайна - Коронясването на Исус с трънен венец
Отче наш...**

Радвай се, благодатна Марийо...(10х)

Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Искам това, което Бог иска!



От стр. 2

то на папа Бенедикт XVI. Монс. Болонек изрази своята надежда като посланик на Светия престол в България, че най-накрая сестрите евхаристинки ще успеят да възстановят собствеността си над бившето сиропиталище на бул. „Тодор Александров“, което е взето по време на комунистическата власт. Като подарък в чест на 120-те години монашеска дейност Негово високопреосвещенство Януш Болонек дари на сестрите евхаристинки чаша за отслужване на светата Евхаристия.

Поздравления поднесоха също така енорияши от енория „Успение Богородично“ с пожелания за много благодати и с големи благодарности за всичко, което сестрите са дали като усилия, грижи, знания, възпитание и

обич на малките и вече пораснали деца от енорията.

Празникът на сестрите евхаристинки беше допълнен от беседа върху живота на сестра Мария Христина Исусова, представена от сестра Бернадина от Македония, която заедно с още сестри живее в единствената съществуваща все още къща, в която е живяла преди Евразия Алоати. След беседата беше прожектиран филм - красива комбинация от музика и мисли, факти и снимки от живота на сестра Мария Христина Исусова и на сестрите евхаристинки, със заглавието „Животът - моята литургия“.

Да пожелаем на сестрите евхаристинки много здраве, сили, още повече нови звания и да продължават да вършат всичко с все такава пламенна ревност и обич!

Савина ПОПОВА

Кабаретна певица, актриса, монахиня

На 91-годишна възраст в Бон, Германия, неотдавна почина известната католическа монахиня проф. д-р

Иза Фемеерен. Родена е в Любек през 1918 г. в протестантско семейство. Води много бурен живот - тя е кабаретна и естрадна певица, театрална и филмова актриса, авторка на книги и университетска преподавателка. През 1938 г. приема католическата вяра и мъжките се съпротивлява срещу нацисткия режим. Арестувана е през 1944 г. и е изпратена в концентрационните лагери Равенсбрюк, Бухенвалд и Дахау. След войната влиза в общността „Сестри на Пресветото сърце Исусово“. За големите й заслуги в медийната, педагогическата и религиозната дейност многократно е награждавана с религиозни и административни отличия. На погребението й бе прочетено съболезнователно послание на папа Бенедикт XVI: „Тя бе героиня в живота и достойна дъщеря на Католическата църква!“

Веска КОЧУМОВА



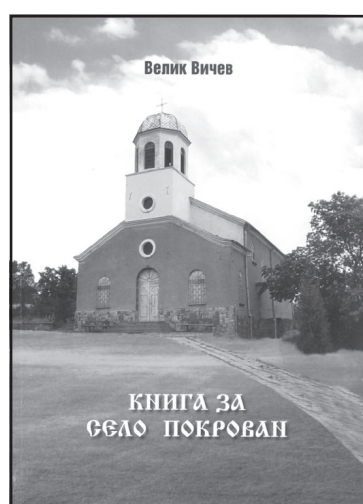
Книга за село Покрован

Под това заглавие наскоро излезе издадената в Хасково книга, дело на архимандрит Велик Вичев, дългогодишен католически свещеник от източен обред в родопското село Покрован. Книгата е редактирана, като някои текстове са основно променени и допълнени от ст.н.с. д-р Георги Граматиков, който е от стар покровански род. Трудът представлява историко-етнологическо изследване, поднесено в четивна форма, което го прави интересно и увлекателно и предразполага за изчитане на един дъх.

В началото е изложена биографията на автора - отец Велик, отдавна покойник, добре познат на по-старите поколения католици в страната ни. Епископ Христо Проиков е автор на увода на книгата - сериозен принос към историята на Католическата църква от източен обред в България. Следва обстоен исторически преглед, в който акцентът пада на периода 1861 - 1913 г. и последвалите събития след Балканската и Междусъюзническата война. Подчертава се обаче, че данните за първоначалното заселване се губят някъде далеч в историята - около 300 години преди ХХ в.

Още в началото на труда е публикувано изследване на етимологията на името на селото, обяснено е местонахождението му, упоменати са следите от древните поселения, от старите черкви - гръцка и българска. Особено ценни за историята са свидетелствата и описанието на приемането на католичеството под формата на униатство още в 1861 г. Покрован е едно от първите селища, изгонили гръцките владци и приели унията с Рим. В тази връзка в книгата са публикувани и имената на всички католически свещеници, служили в черквата и допринесли за културата и образованието на покрованци.

Отделено е особено внимание на комитските чети и помощта на покрованци, оказана на участниците в Илинденско-Преображенското въстание от 1903 г. Особено драматично по-нататък е описанието на зверствата на турците в селото, които се изострят в 1913 г. след Балканската война, когато Междусъюзническата война връща отново Покрован в пределите на Турската империя. Жив и драматичен става разказът чрез цитираните разговори и спомени на преки участници в събитията. В това отношение особено завладяващ е разказът на свещеника революционер Иван Бонев в главата „В турския затвор“. В живота на село Покрован са взели участие и източно католическите владци Рафаил Попов и по-късно Михаил Петков, вторият особен защитник на покрованци по време на турските зверства в събитията от 1913 г. В труда



се споменава и посещението на А. Ронкали, бъдещия папа Йоан XXIII, както и журналистическата дейност на архимандрит Христофор Порталие - французин, който публикува статии в чуждия печат на френски и немски език за трагичната участ на покрованци в годините 1903-1913, с цел да събуди общественото мнение в Европа.

В книгата е отделено място и на съграждането на манастира на сестрите евхаристинки и на техния принос за образованието, възпитанието на момичетата и здравната просвета на покрованци.

Подробните списъци с имена на четници и загинали при турските кланета, както и списъците на воденици, местности, кладенци и оброчища в селото придават точна историческа достоверност на събитията и са ценен източник на сведения изобщо за българската история.

В края на книгата са документирани събитията след 9 септември - създаването на ТКЗС, ДЗС, участието в бригадирското движение, строежът на магазин, нови пътища и т.н.

Не бива да се отминават без внимание последните страници. Те съдържат: разказ на дядо Коста Граматиков на покровански диалект, описание на курбан и сватбен ритуал, последвани от записани народни песни (текстове), речник на диалектните думи с местен произход, библиография за ползваната литература и богат снимков материал. При текстовете на някои от народните песни са отбелязани специално събитията, родили песента, както и авторите на текстовете - най-често майки на убити от турците младежи, на починали при болести покрованци. Това е още едно доказателство за спонтанното народно творчество, в което народът излива мъка и болка, но и радост и надежда.

Книгата за село Покрован е интересна както за историка и фолклориста, така и за любознателния читател. Прочитайки я, ни се иска да посетим селото, та дори с книгата в ръка да видим описаните местности, паметници, останки от миналото, да чуем литургия в източно католическата черква и да се порадваме на природата наоколо.

Пожелавам „добър път“ на книгата в страната ни, а защо не и в чужбина - нека се намерят преводачи за нея!

Майя РАЙКОВА

6

**ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.**

Свещеникът - Господен слуга

Домин, отец, поп - различно ни наричат. Различно наричат свещеника, от когото се очаква да бъде духовен експерт и специалист по въпросите, свързани с Бог, или с други думи - „специалист по всичко“. Всеки изисква от него, защото той като никой друг има достъп до вътрешността на човешкото сърце, до човешките проблеми и трябва да служи. Да, това е истина. Свещеникът като Божи слуга трябва да служи - на Бог и на хората. Служба, която се изразява в неговата безкомпромисна жертва, в неговото себеотдаване - на Бог и на хората.

В моя немного дълъг свещенически живот мога да усетя вече отговорността, че съм Божи слуга и виждам все поясно, че Божият дар, който приех, изисква непрестанно моята жертвоготовност. Изисква от мен и послушание, смирение, смелост и много търпение, подкрепени най-вече от вярата. Защото като си помисля какъв бях преди, какъв съм сега и колко още ми липсва, за да стана онзи, който Бог ис-

ка да бъда, а също и хората, и аз самият, то наистина без вяра, послушание, смирение и търпение нищо не бих могъл да постигна.

Когато мислех какво да напиша в тази кратка статия, ми дойде наум един момент от Евангелието на свети Марко: Исус възседнал едно магаре и с него влязъл в Йерусалим, където бил посрещнат като цар. „Когато наближиха до Йерусалим... Исус изпраща двама от учениците Си и им казва: идете в селото... Ще намерите вързано осле, което никой човек не е възсядал... Отговорете, че то е потребно Господу... Те отидоха и намериха ослето, вързано о вратата на улицата, и го отвързаха... И докараха ослето при Исуса, намятаха върху него дрехите си и Исус го възседна. А мнозина постилаха дрехите си по пътя; други пък сечеха клони от дърветата и постилаха по пътя. И които вървяха отпред, и които Го съпровождаха, възкличаваха и казваха: „Осанна, благословен Идещият в име Господне!“ (Мк. 11, 1-9).

Защо ви припомних тези стихове от Евангелието според свети Марко? Защото те показват, че за Бог няма невъзможни неща. Днес аз като свещеник се виждам като едно „магаре“, което преди да

Година
на свещеника



го възседне и оседлае Христос, никой не го е оседлавал. Било е младо, неопитомено, свободно, несмирено и непослушно. А Той „ме оседла“ и аз днес като свещеник продължавам да бъда като онова магаре, върху което пътувал Христос. Благословено магаре! Пожелавам си да бъда поне като него, като магарето, което е носило Христос. Искам да бъда все по-верен свидетел на Бог и когато влизам някъде, другите да виждат не магарето, а Онзи, Когото то носи, и да прозвучава в душите им: „Благословен Идещият в Името Господне...“ Това е свещеническата служба. Христос трябва да е преди всичко.

Отец Елко ТЕРЗИЙСКИ,
викарий на енория
„Свети Йосиф“ в София,
ръкоположен за свещеник на
9 май т.г. в Пловдив

Нов Божи избранник

От стр. 1

когато след Великия вход дякон Йоан, воден от архимандрит Благовест и отец Петко, направи три поклона - в началото, в средата и пред соляна храма. Според реда бе представен на епископа, направи вероизповед и след като три пъти обиколи престола, коленичи пред епископ Христос и получи самото тайнство. След това, когато епископът даваше на отец Йоан всеки от елементите на свещеническите одежди, един вид запитваше народа и всички отговаряха: „Достоен! Достоен! Достоен!“ Така отец Йоан зае достойно място сред свещеническия чин. В края на светата литургия епископ Христо Прошков поздрави новоръкоположения свещеник, като накратко описа неговия път и неговия избор. В своите думи отпрати и следното пожелание: „Драги отец Йоане, човек не избира как да умре, нито кога. Може само да реши как да живее сега. И сега е твоят момент. В ръцете си вече имаш Хляба на Живота, Исус в Светото причастие. Пред теб е този народ, който очаква да го водиш - най-вече с примера на твоя живот. Да, с живота си на свещеник. С живота си на

свещеник бъди послание за онези, които обичат Исус, бъди послание за онези, които вярват в Него, но не Го обичат достатъчно, бъди най-вече послание за онези, които не Го обичат, защото не Го познават. Над всичко обичай всички и ще бъдеш обичан и това ще те направи да бъдеш щастлив свещеник. „Исус Христос е същият вчера, днес и во веки“, а „свещеникът е друг Христос“. От днес ти си свещеник навеки. Днес празнуваме още успението на свети Йоан Богослов. Това е „ученикът, който Исус обичаше“. Пожелавам ти дълъг, плодотворен и свят свещенически живот и един ден, когато се представиш пред Исус Христос - първия и вечен Свещеник, да чуеш: „Това е свещеникът, когото Исус обича.“ На добър час по пътя на свещенството, драги отец Йоане!“

На следващия ден, неделя, отец Йоан отслужи самостоятелно първата си литургия и даде Евхаристия на всички вярващи - включително и на майка си Мария, на роднини, приятели, дошли специално по този повод. Специалните гости бяха от Италия и Франция - всичко двадесетина души.

На стр. 9

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

25 години
свещенство на отец
Благовест Вангелов

Частичка от огромния дар

14 септември е ден, в който Църквата чества Въздвижение на честния Кръст. Но тази година 14 септември събра християните в храм „Успение Богородично“ в София не само да почетат светия кръст, но и да благодарят на Бог за дара на свещенството, който отец Благовест Вангелов е получил на този ден преди 25 години. Припомняйки си писмото на папа Бенедикт XVI по повод откриването на Годината на свещеника - „огромният дар, който свещениците представляват не само за Църквата, но и за самото човечество“, този 25-годишен свещенически юбилей ни даде повод за размисъл. „Който не носи кръста си, а върви след мене, не може да бъде Мой ученик“ (Лк. 14, 27). В този ден, 14 септември, отец Благовест свърза своя кръст с кръста Христов.

Посветен на това служение, той поема негодите, духовната бедност, проблемите на поверените му вярващи, като ги изслушва, съветва и насърчава да се уповават единствено на Христос Спасителя. Получил дара на свещенството, Бог му е дал благодатта да отслужва завещаните свети тайнства. Безбройни са миговете на радост, които прежи-

вява свещеникът, подготвяйки толкова двойки за тайнството брак и като ги е благословил и съчетал в Божия храм, е участвал в радостта на толкова християнски семейства, започнали своя съвместен живот, обявявайки своето „Да“ пред божия служител и пред Бог.

В притчата за Добрия самарянин Бог призовава всеки християнин „...иди, и ти прави също така“ (Лк. 10, 37). Отец Благовест прилага на дело призива за подпомагане на болните, страдащите, бедните, инвалидите. В дългогодишното му свещенство думите на Исус „...оставете децата да дохождат при Мене“ (Мк. 10, 14) стават думи на живот - като на лента преминават множество молитвени срещи, скаутски лагери, младежки срещи, групи по катехизис, срещите на младежките фестивали в Белозем и много други инициативи. Като директор на вестник „Истина - Veritas“ отец Благовест е бдителен по отношение отразяването на истината за Христовата църква.

„Вървете, ето Аз ви пращам като агнета посреди вълци“ (Лк. 10, 3). Със сигурност е имало моменти, в които не са го приемали, не са го разбирали, дори

са го отхвърляли, но като „друг Христос“ в света това не го е спряло да разпространява Божието слово и да проповядва Христос сред „съвременните езичници“. Може да кажем, че в служението си отец Благовест се е съобразявал с думите на апостол Павел към галатяни: „Братя, и да падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с дух на кротост, като се пазите да не би и вие да бъдете изкушени. Понасяйте един другиму тежотите и така изпълнете закона Христов“ (6, 1-2).

Един юбилей е добър повод за равностметка. Равностметка, която ти припомня откъде си тръгнал и накъде отиваш! Тези 25 години служение на Бог са повод и да се вгледа по-дълбоко в себе си и да види доколко се извисил, за да постигне „венеца на вечния живот“. Така, готов да служи на доброто и да богате в Бог (срв. Лк. 12, 21), може да се надява да чуе: „Хубаво, добри и верни рабе! В малко си бил верен, над много ще те поставя. Влез в радостта на господаря си“ (Мт. 25, 21).

Честит юбилей! На многая лета!

Росица МАРИНОВА



Нов архимандрит в екзархията

На 14 септември в храм „Успение Богородично“ в София монс. Христо Прошков, апостолически екзарх на Католическата църква в България, отслужи тържествена архиерейска литургия по случай 25-годишнината от ръкоположението на отец Благовест Вангелов за свещеник. Гости на тържеството бяха архиепископ Януш Боломек, апостолически нунций в България, отците Даниел Жилие, Петър Цвъркал, Тадей Перица от Католическата апостолическа екзархия, отците Димитър Димитров, Томаш Кръгер, Христо Табаков от Софийско-Пловдивската епархия, отец Страхил Каваленов от Никополската епархия и отец Марко Скарпа от Венеция, който временно пребивава в България по научна работа. С декрет на епископ Христо Прошков отец Благовест Вангелов бе въздигнат в духовен сан архимандрит. Присъстваха много вярващи и монахини от различни конгрегации.

На многая лета, отец Благовест!

Едно 25-годишно свещеническо служение в дати

Роден в София на 23 юли 1958 г. Ръкоположен за дякон от епископ Методий Стратиев на 17 юни 1984 г.

Ръкоположен за свещеник от владиката Методий Стратиев на 14 септември 1984 г.

Служил в храм „Успение Богородично“ в София до януари 1986 г.

Енорийски свещеник в Пловдив от февруари до септември 1986 г.

От септември 1986 г. до септември 1988 г. е в Рим, където специализира в Папския източен институт из-

точно богословие. По време на двегодишния престой живее в колежа „Русикум“.

От септември 1988 г. до май 1993 г. е отново енорийски свещеник в Пловдив, като от май 1992 г. обслужва и Куклен.

От май 1993 г. до ноември 1995 г. е енорийст в Ямбол и Правдино.

От ноември 1995 г. е в София, като от март 1997 г. е назначен за енорийски свещеник в столицата от епископ Христо Прошков.

Мъченица Злата

Света Злата Мъгленска живяла във втората половина на XVIII в. Родила се в бедно българско семейство. Родното ѝ място е село Слатино, Мъгленска епархия. Рядката ѝ телесна хубост станала повод да се украси животът ѝ със страданията на велика мъченица.

Млад турчин се прелъстил от хубостта ѝ и решил да посегне на честта ѝ. Отвел я насила у дома си. Обещал ѝ, че ще се ожени за нея. Поискал от нея най-първо да стане мохамеданка. Чакал отговора ѝ.

Девицата призовавала на помощ Господ Исус и отговорила: „Аз вярвам и се покланям само на Господ Исус. От Него няма да се отрека, дори и да бъда раздробена на късчета. Освен това аз съм дала обет за девство, на който също така няма да изменя за нищо на света!“ Турците решили да опитат най-първо с по-меки средства да я склонят. Предали я за тази цел на жени тур-

кини. Очаквали от тях да намерят начини да я увлекат в мохамеданството. Турчините напругнали цялата си хитрина в това направление. Разказвали ѝ за мохамеданския рай, за чувствения живот на мохамеданите, за сладострастните увлечения у тях, за богатството, с което тя ще се сдобие, за разкоша, в който ще живее, ако пожелае да стане мохамеданка и се омъжи за турчина.

Възбудени силно от твърдостта ѝ в християнската вяра и от устойчивостта на целомъдрието ѝ, турчините повикали родителите и трите ѝ сестри. Заставили ги да се опитат да ѝ повлияят да приеме мохамеданството и да се съгласи да стане жена на турчина. Заплашвали и Злата, и тях с мъчения и смърт, ако не се изпълни желанието им. Поразени от страх, родителите и сестрите започнали да уговарят Злата да приеме мохамеданството. „Мила наше дъ-



ще - плачели бащата и майката, - пожали нас и сестрите си. Ние всички ще загинем, ако не приемеш предложението на турците. Бог е милостив. Той ще ти прости тоя грях, извършен при насилие.“ В душата на Злата настъпила борба. Любовта към родителите, любовта към сестрите, от една страна, и дългът ѝ като християнка, от друга страна, застанали пред смутения ѝ поглед. Кое да избере? Какво да стори? Сълзите на родителите и сестрите ѝ разкъсвали сърцето ѝ. Тя помислила, помислила и накрая решително заявила

На сmp. 10

Финландия Първо епископско ръкоположение в страната 500 години след реформата

За първи път след лутеранската реформа Католическата църква във Финландия отбеляза хиротонисването на епископ, роден в страната. Става въпрос за Теему Сипо, 62-годишен, назначен от папа Бенедикт XVI за епископ на Хелзинки. Ръкоположението бе извършено на 5 септември, събота, от германския кардинал Карл Леман, архиепископ на Майнц, в катедралата (днес лутеранска) на Турку, древната финландска столица. В съслужение с кардинала бяха монс. Йозеф Уробел, йезуит, почетен епископ на Хелзинки, и монс. Чеслав Козон, епископ на Копенхаген. На церемонията присъстваха около двацет йерарси и петдесет свещеници от различни страни. В нея взеха участие също лутеранският архиепископ на Финландия Юка Паарма и финландският православен архиепископ Лео. В своя-

та проповед кардинал Леман подчерта историческото значение на събитието за всички Църкви в Скандинавия, припомняйки подкрепата на Универсалната църква, оказвана винаги на малката Католическа църква във Финландия. „Нашите братя и сестри лутерани - каза той - могат добре да разберат колко е важна за нас апостолическата приемственост. Църквата от диаспора разбира колко е важно да има подкрепата на Универсалната църква.“ „Днес - продължи кардиналът - епископите католици в Швеция, Норвегия и Дания са граждани на своите страни и познават добре местните нрави и манталитет, за да водят напред мисията на Църквата.“ Епископ Сипо поема епархията на Хелзинки, избирайки като мото за своя епископат „Christus Fons Vitae“ (Христос, извор на живот).

По Радио ВАТИКАН

ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Едно поклонение не като предишните

От сmp. 1

Джиджов. Между многобройните ликове на светци техният бе поставен на централно място срещу трона на владиката и точно до света Тереза на Детето Исус, покровителка на мисиите.

За около шестдесетте поклонници, току-що пристигащи от далечната България, беше голяма чест и силно вълнуващо не само да присъстват на това забележително събитие, но и да вземат активно участие в него с две песни на български език. Едната беше „Подка“ - песен, сходна с общата тема на националното

поклонничество „С Бернадета избери пътя на Бог“, а другата беше химнът, посветен на тримата блажени.

За многобройните присъстващи успенци освещаването също беше повод за голяма радост. Нашите български събратя Йосафат, Камен и Павел са първите успенци,

провъзгласени за блажени. Досега те са почитани само в България и в местата по света, където има успенци. Техният лик сега е предложен за почит и пример за насърчаване във вярата на милионите поклонници от целия свят, които посещават Лурдското светилище.

Темата на поклонението, която се отнася до Божия призив и съвпада с поставянето и осветяването на лика на тримата блажени, ни подканва да се обърнем към тях, за да ги помолим да се застъпват за младежите - особено в България, та да имат отворени сърца и да могат да разпознаят Божия призив в живота си.

Отец Даниел ЖИЛИЕ,
АА



100 години от освещаването на черквата „Дева Мария Лурдска“

От сmp. 1

мерения, но се разпростират над цяла България.

„Всеки храм е посветен на Бог, но по особен начин Дева Мария е като посредница на благодатта. Бог ни даде Майката Божия за наша покровителка, която да ни съпътства в нашия живот“, каза монс. Георги. И продължи с думите, които Мария казва на Бернадета: „Аз няма да те направя щастлива на тази земя, но ще бъдеш блажена във вечния живот.“ Тези думи, изтъкна проповедникът, са фундамент на нашата вяра. Ние живеем на тази земя, но истинският ни живот ще започне във вечния живот, който ни е приготвен от Господа в Небесното царст-

во.“

В хода на своето размишление монс. Георги приведе като пример два случая на изцеление. „Човек трябва да разбере - каза той, - че на тази земя животът е съпътстван от болести и страдания. Нека нашата молитва да е: „Господи, аз ти се моля да отстраниш от мен злото! Господи Боже, ако е Твоята воля, нека да оздравея телесно, за да бъда полезен на другите, но ако е волята Ти, Господи, аз приемам да страдам!“

„Да се молим с голяма вяра към Майката Божия“, призова епископът и отправи насърчение за молитва за многобройните хора, които днес страдат, и за болните духом. Нашата братска молитва да бъде за

тези, които са се откъснали и живеят в студенината на греха. Дева Мария да изпроси благодати за нас и за онези, които живеят в греха - да се обърнат и да достигнат до спасението.

По повод закриването на юбилейната година на светилището със света литургия от 17 часа на 10 септември имаше тридница.

Юбилейната година на светилището бе открита с тържествена литургия, отслужена от Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев на 11 септември 2008 г. Годината имаше два кулминационни момента: 11 февруари 2009 г. - когато се чества храмовият празник и се закри юбилейната година на явля-

нията на Дева Мария в Лурд, и 12 септември 2009 г. - когато се навършиха 100 години от освещаването на черквата.

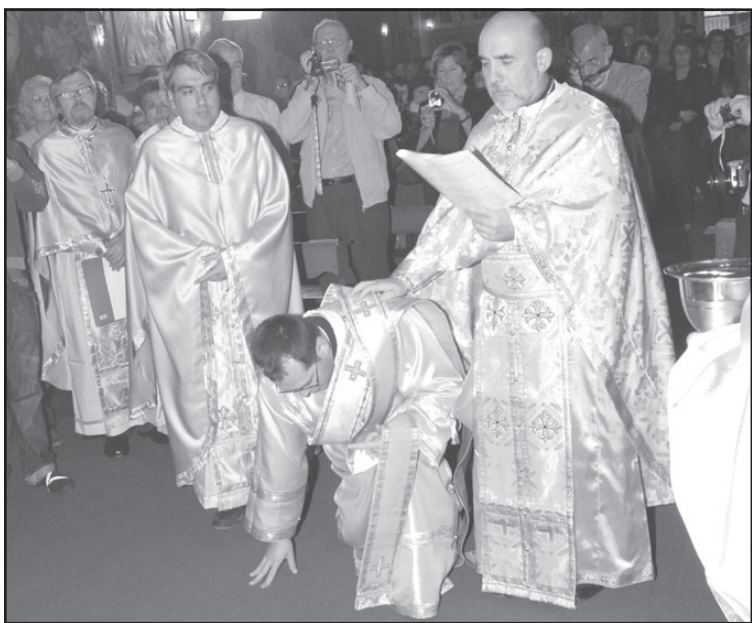
През 1907 г. епископ Роберто Менини замисля да построи в квартал Кючук Париж на Пловдив черква за вярващите, които са били около 25 католически семейства. Още тогава тя е замислена от епископ Менини като светилище и като юбилейна черква. Подготовката по осъществяването на този замисъл е била много сериозна. Храмът е трябвало да бъде построен през 1908 г., но поради различни усложнения черквата е била тържествено осветена на 12 септември 1909 г.

Папа Пий Х оказва духовна и материална помощ, затова

макар и да са извършвани реконструкции в храма, един елемент остава непроменен - бюстът на папа Пий Х, поставен на балкона, който съзерцава Дева Мария в статуйата.

За новата черква от Лурд е донесена статуя на Дева Мария от Франция. Други две статуи - на света Геновева и на свети Франциск, са донесени също от Франция. Още при освещаването на черквата Дева Мария дава един знак - булото, което покривало статуйата, паднало само, преди монс. Менини да го снесе, само при думите: „Света Богородице, моли се за нас.“ Знамение, че черквата неслучайно е провъзгласена по-късно за национално светилище.

Жана СТОЕВА



Човек има успех само тогава, когато се довери на Бог

Интервю с отец Йоан Найденов

- Виждате ли „пръст Божи“ в обстоятелството, че ви ръкополагат за свещеник през Годишната на свещеника?

- Аз вярвам в Божието providение и затова мисля, че ако животът ми се е подредил така, както е сега, то е благодарение на Бог. Това, че съм ръкоположен в Годишната на свещеника, означава много за мен, а и за цялата екзархия. Тук виждам и намесата на свети Жан-Мари Виане. За първи път се срещнах с личността на светеца през пролетта на 2000 г., когато заедно с отец Даниел Жилие и Юлиан Атанасов бяхме на посещение в духовната семинария в Арс, Франция. По време на цялото ми учение - както във Франция, така и в Италия, свети Жан-Мари Виане винаги е бил близо до мен, за да ми помага и закриля. Това, че ще бъда ръкоположен за свещеник в Годишната на свещеника, е огромна благодат от небето, която искам да споделя с всички хора и особено с тези, които наистина търсят и искат да посветят живота си на Бог.

- При вашето дяконско ръкоположение призовахте младите да не се страхуват да приемат Бог в сърцето си. Мислите ли, че направихте достатъчно, за да преодолеят страховете си?

- Аз вярвам, че всеки човек е способен да живее според Божията воля, стига само да го поиска с цялото си сърце и разум. От личен опит знам, че когато човек наистина повярва и се довери на Бог, той започва да усеща Божието присъствие в живота си, а и навсякъде около себе си. Ако и днес все още има много млади хора, които се страхуват да приемат наистина Бог в сърцето си, то е поради факта, че те не знаят как да направят това. Причините могат да бъдат много, а за да излезем от тяхната обсада, трябва усилено да се борим с основните врагове на

човека: себелюбието, алчността и завистта. Когато човек има вътрешна борба със себе си, те му пречат всячески и непрекъснато, като създават в него несигурност и страх, че няма да се справи. Ако човек иска да победи проблемите си, той се нуждае преди всичко от силната подкрепа на Църквата, която е готова винаги да му даде чрез своята вяра надежда и любов в Бога. Човек ще има успех само тогава, когато се довери на Бог. Казвам това от личен опит, защото Бог прави чудеса дори и днес. Преди 16 години дадох сърцето си на Бог, защото разбрах, че Той ме обича повече от мен самия. Желанието ми да стана свещеник се утвърди благодарение на Божията любов и на Неговата църква, която винаги ми е помагала да постоянавам

ник, по примера на апостол Павел и на всички мои наставници във вярата искам да се науча да бъда това, което Бог иска от мен. Доволен съм от избора си, защото по примера на Църквата и аз искам да живея единствено за Бог така, както Той ме обича.

- „Да“ на Мария беше отговор на смирение, а вашето „да“ какъв отговор е?

- Моето „да“ е отговор на безкрайната любов, която Бог има към мен. Думите на света Тереза на младенеца Исус: „Искам да бъда любовта в центъра на Църквата“, ми помогнаха да се замисля сериозно за звањето си не само в Църквата, но и извън нея. И аз като нея искам да бъда любовта в центъра на Църквата, да бъда това, което Бог иска от мен - да бъда всичко за всички.

- Имате ли светци, на които бихте искали да подражавате?

- За мен всички светци са достоен пример за подражание. В живота си имам няколко, които са ми оказали огромно въздействие по време на моето духовно развитие като лич-



ност. Когато бях в малката семинария „Св. св. Кирил и Методий“ при отеците августино-успенци в Пловдив, животът на свети Франциск от Асизи и този на свети Антон от Падуа ми направиха голямо впечатление. Година по-късно, когато бях в голямата семинария в Арс, се срещнах с личностите на свети Жан-Мари Виане, на света Тереза на младенеца Исус и на света Тереза от Авила. Докато учех в Рим, бях вдъхновен и от свети Бенедикт Нурсийски, и от блажен Йоан XXIII, папа римски, чието име взех като дякон.

- В периода на вашето дяконско служение имаше ли моменти, които препятстваха вашето звание?

- Благодарение на Бог и на наставниците ми не съм имал сериозни препятствия, които да са оказали нежелателно влияние върху звањето ми. Времето, с което разполагах, бе по-скоро плодотворно, защото можех да работя още по-сериозно върху духовния ми начин на живот, както и да се подготвя за бъдещата си мисия като свещеник.

- Сега, когато вече сте свещеник, какво означават за вас думите на свети апостол Павел „Не вече аз живея, но Христос живее в мен“?

- Надявам се един ден и аз - като апостол Павел - да мога да кажа за себе си: „Не вече аз живея, но Христос живее в мен.“ Според мен истинското звание на всеки християнин се крие точно в тези думи. Като верен ученик и апостол на Христос свети Павел ни доказа с примера си на живот, че само тогава, когато всеки вярващ забрави веднъж завинаги себе си, вземе кръста си и последва Христос, той ще бъде способен по Божия воля да приеме Христос да живее в него. Преди време, когато казах „да“ на Божията воля, аз приех завинаги Бог в сърцето си. Днес, когато вече съм свеще-

ност. Когато бях в малката семинария „Св. св. Кирил и Методий“ при отеците августино-успенци в Пловдив, животът на свети Франциск от Асизи и този на свети Антон от Падуа ми направиха голямо впечатление. Година по-късно, когато бях в голямата семинария в Арс, се срещнах с личностите на свети Жан-Мари Виане, на света Тереза на младенеца Исус и на света Тереза от Авила. Докато учех в Рим, бях вдъхновен и от свети Бенедикт Нурсийски, и от блажен Йоан XXIII, папа римски, чието име взех като дякон.

- Като свещеник за какво най-много бихте работили в нашата Църква?

- Искам да работя единствено за прославата на нашия Господ и за благо на Неговата света Църква. Свети Жан-Мари Виане казва, че „свещеникът не е свещеник за себе си, а за другите“. Като свещеник аз съм служител на Бог и на Църквата и като такъв съм в пълно разположение на моя епископ. Искам да бъда добър свещеник и затова вярвам, че за да стана такъв, трябва да работя колкото се може още повече както върху духовното, така и върху интелектуалното си развитие, за да мога наистина да стана полезен на всички.

- Ако ви поканят да станете сътрудник на в. „Истина - Veitas“, бихте ли приели?

- Ако това е Божията воля, ще приема поканата.

Росица МАРИНОВА

Достоен! Достоен! Достоен!

Трижди достоен! С този възглас на 26 септември т.г. присъстващите в катедралния храм „Успение Богородично“ богомолци възторжено посрещнаха предложението от Негово високопреосвещенство епископ Христо Прошков, апостолически екзарх за българите католици от източен обред, за свещеническо ръкоположение дякон Йоан-Милен Найденов. Трижди достоен - заради смелостта и постоянството, с които, осланяйки се на Божията благодат, младежът Милен извървя пътя от деня, когато чу Христовия зов: „Ела, следвай Me!“, до подножието на олтара.

Във Възкресенската нощ свещенослужителят възкликна: „Laetetur Mater Ecclesiae! Surrexit Christus“ (Да ликува светата Майка Църква! Христос, моя надежда, възкръсна).

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

На добър час, отец Йоан!

На 26 септември станахме свидетели на едно така радостно събитие, а именно ръкополагането за свещеник на дякон Йоан, свидетелство за кой ли пореден път на Божията любов към нас. Нека му пожелаем много дълги години вяра и предана служба на Онзи, от Когото всичко произтича и на Когото всичко принадлежи. Свещеникът е любовта на Исусовото сърце, казвахте Свещеникът от Арс, но и „това съкровище ние носим в глинени съдове“ (2 Кор. 4, 7).

На добър час, отче Йоане! Обичай Исус с цялото си сърце и душа!
Маргарита ВАСИЛЕВА



Нов Божи избранник

ши, които изразиха своето задоволство да видят предишния единствено приятел днес облечен с благодатта на свещенството.

Отец Йоан в поредните два дни благодари на всички, които са го подкрепяли. За това, че е получил дара на живота, за това, че е открил Бог чрез Неговите служители, за това, че през всичките години на своето учение са го подкрепяли и в Пловдив отеците успенци, и в Арс, Франция - в международната семинария, и в Рим - където е учил и живял! Епископ Христо Прошков изрично от свое име благодари и на отец Джулиано, който

От
стр. 7

то е поел грижата за него като семинарист, помагайки му духовно и материално, но също така и за това, че през време на ваканциите е поемал и ангажимента да работи в енорията му и така двамата да бъдат в постоянен контакт. Този факт - работата, държанието, поведението - е бил положителен при вземането на решението от епис-

копа за свещеническото ръкоположение.

След това голямо тържество имаше скромна почерпка за всички присъстващи, което бе още един повод за срещи, разговори, впечатления и най-вече за пожелания към новоръкоположения отец Йоан за лека и ползотворна служба в полза на Бог и на хората.

В. АНГЕЛОВ

Божие слово е пътят към истината

Октомври -
месец
на броеницата

Не трябва да бъдем погълнати от всекидневието и проблемите на живота, „забравяйки, че Исус трябва да бъде център в нашия живот“, а да се научим „да мълчим, за да чуем гласа на Бог“. Това поучение на свети Пиер Дамяни - монах, живял през XI в., голям аскет и „изтънчен богослов“, припомни папа Бенедикт XVI по време на генералната аудиенция на 9 септември във ватиканската аула „Павел VI“ пред осем хиляди поклонници и върващи от цял свят.

Наричал се е „последният слуга на монасите“. Папата го окачестви като личност „жизнена, богата и комплексна“ на средновековната Църква, надарен с богословски „гений“ и необикновени литературни качества, оставил за своите съвременници, а и за днешните християни незабравими страници за Божията красота, за любовта към Христовия кръст, за цената на душевната тишина - особено тази, живяна в манастира. Писател, латинист, поет, „ангажиран лично в реформите, подети от папите“ през XI век, но преди всичко монах, Пиер Дамяни се ражда в Равена през 1007 г. Скоро остава сирак, детските му годи-

Папа Бенедикт XVI поучава

ни „не са лишени от страдания“. Става учител, имал е „изтънченото умение да твори“ и е „един от най-добрите латинисти на своето време“. Очертавайки живота и духовното му богатство, Светият отец изтъкна някои черти на този човек, който 25-годишен е очарован от „съзерцанието на върховенството на Бог“.

„За него монашеският живот е върхът на християнския живот, върхът на състоянията на живот, защото монахът - вече освободен от връзките със света и собственото аз - получава капарата от Свети Дух и душата му щастлива се присъединява към небесния Съпруг. Днес това е важно и за нас дори да не сме монаси - умението да пазим тишина вътре в себе си, за да слушаме гласа на Бог, за да търсим мястото, където Бог ни говори; да разбираме Словото Божие в молитвата и в медитацията е пътят на живота.“

„Поетичното съзерцание на света“ води Пиер Дамяни през 1034 г. да се отдалечи от него и да влезе в наскоро основания манастир на Фонте Авелана. Описва живота на основателя свети Ромуалд от Равена и „преди всичко идеала на еремитското монашество“. Папата припомни, че манастирът е бил посветен на Светия кръст „и именно християнската тайна го привлича повече от всички други“. „Не обича

Христос - пише светецът - този, който не обича кръста.“ „Посвещава му прекрасни молитви“, възхвалява неговото космическо измерение, което обгръща историята на спасението. „Нека неговият пример - продължи папата - подтиква и нас да гледаме винаги към кръста като към върховното дело на Бог за човека, което ни дари спасението.“ Във Фонте Авелана Пиер Дамяни пише правило на манастира, което е следвано от неговите събратя и стига до наши дни.

В своите богословски творби Пиер Дамяни „излага ясно и убедително „тринитарната доктрина“ и описва Църквата като единение. „Църквата е обединена от любовта“ и „цялата Универсална църква е единствената съпруга на Исус, в единствено число“. Пиер Дамяни знае обаче, че „тази мислена картина не отговаря на действителността“ от неговото време и не се колебае да осъди съществуващата корупция в манастирите и сред клира особено в практиката светски длъжности да бъдат изпълнявани от

църковни лица. Различни епископи и абати са се държали повече като управници, а не като пастири на души. През 1057 г. приема назначението за кардинал на Остия и започва да сътрудничи с папите в реформата на Църквата. „Отказва се от красотата на манастира и смело тръгва да изпълнява различни мисии.“ Десет години по-късно се завръща във Фонте Авелана. Но след две години е във Франкфурт, за да осуети развода между Хенрих IV и Берта. След това е в Монтекасино и в Равена. През 1072 г., завръщайки се от тази мисия, умира.

„Голяма благодат за Църквата е, че Бог поставя в нейния живот такива личности. Той бе монах - заключи Светият отец - живял строг живот с форми, които днес биха изглеждали дори прекалени.“

„Пиер Дамяни направи от монашеския живот едно красноречиво свидетелство за върховенството на Бог и отпрати призив към всички да вървят към светостта, свободни от всякакъв компромис със злото.“

По Радио ВАТИКАН



Статуя на Дева Мария в черквата „Рождество на Дева Мария“ в Белене

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

За шумерите, тяхната култура и техните митове

Това може би ви интересува

(Продължение
от миналия брой)

Важно е да уточним и още нещо - обикновено подобни „хипотези“ се издигат от ентузиастични, които никога не са се занимавали професионално и не са изучавали езика, историята, археологията и културата на древните шумери. Добре е, когато се обсъждаме с подобни „хипотези“ в реалността, да не забравяме латинската мъдрост *Ne sutor supra creditam* (Обущарю, не по-високо от обувките - б.р.), тъй като никой ентузиазъм не може да компенсира познанията, придобити след изучаването на шумерския език и неговата сложна писмена система.

Едно от най-впечатляващите богатства, оставено ни в наследство от древните шумери, са техните митове. Чрез митовете те се опитвали да дадат обяснение на случващото се във вселената и в техния живот. Тук се налагат две уточнения. Първото е, че светът на шумерите е бил политестичен. Те не познавали Единния Бог. Шумерските божества не били нито всемогъщи, нито безгрешни, нещо повече, те - както ни ги описват митовете - често приличали на хората в своята емоционалност. Чрез митовете обаче шумерите търсели и давали обяснение на онова, което

смятали за най-важно. Именно поради това тези митове имат за нас важна научна стойност. Ще се спрем на някои от най-известните шумерски митове - мита за потопа, два от митовете за създаването на човека и мита за отвъдния свят.

Митът за потопа е запазен в различни версии, като тук ще изложим тази, поместена в знаменития „Епос за Гилгамеш“. Подбрахме този мит, тъй като той има аналог в Библията и по-точно в книгата Битие, гл. 6 - 9. Според текста Ут-напишим един от героите на епоса, дарен от боговете с вечен живот, разказва на главния герой Гилгамеш следното. Бог Енлил, повелителят на въздуха и земята, се разгневил на хората, които станали многобройни и шумни и заедно с това не почитали редовно божествата. По негово предложение събранието на всички богове решило да унищожи човечеството, като му изпрати всемирнен потоп. В събранието обаче един от боговете - този на мъдростта, бог Енки (Еа) решил да помогне поне на един човек да се спаси. Избраният се наричал Ут-напишим (Бащата на живота), живеел в град Шурупак и бил известен с праведността си и с почитта си към боговете.

На стр. 11

Култ към тиквата

Към края на октомври по витрините на сувенирните магазини и в някои домове се появяват тиквени фенери, кукли, представящи вещици с метли в ръце, маски и костюми за карнавал в предколедното време. В някои училища дори устройват празници и карнавали за децата. Всичко това ни напомня, че настъпва Хелоуин. Северноамериканският обичай в края на октомври да се акцентира очакването на Коледа и в по-кратките дни, в настъпващия сумрак да се плашат злите духове, се разпространи вече и в Европа. И тук възниква въпросът - защо обичаите трябва да се унифицират?

Неслучайно и не без антиамерикански нотки се обаждат критици от Полша и Франция. Тези празници в голяма степен се комерсиализират и като че ли се измества тяхното значение. Още в края на 90-те години френски епископи протестираха срещу пресъздаването на тези „езически“ обичаи, и то по време на празника на всички светци и на всички души, като противопоставяне на съкровенията размишъл и напомняне, че всички ние сме смъртни и че нашето отечество е в отвъдното, във

вечността.

Разбира се, естествено е децата в Америка да се маскират като вампири и вещици за Хелоуин и със „заплахи“ да „омилостивяват“ съседите, за



да си изпросят сладкиши и бонбони. С това те напомнят, че корените на празника са в суеверието за злия дух. Това е рязко противопоставяне на езическото срещу християнството, проникнало в Америка в началото на XIX в. по времето на празника на всички светци. Обичаят е донесен от ирландски преселници и се е свързвал с деня на възпоминанието на мъртвите.

В основата на тази традиция стоят стари келтски обичаи, които се изпълнявали при започване на зимните студени и тъмни дни. При християнизиранието на Ирландия през

837 г. папа Григорий IV нареждал празника за възкресението на покойниците да се отбелязва по това време, като думите „All Hallows Eve“ по-късно се изродили в Хелоуин. А обичаят за издълбаването на тиквите фенери и необузданата веселост са запазена „американска рецепта“.

Заедно с критиката към Хелоуин не бива да се забравя, че и при другите големи християнски празници се създават все повече нови обичаи, които се родят с карнавалите по Загвежни. Явно се очертава тенденция да се отбелязват началото и краят на зимата с карнавали.

Холандският епископ Евхард де Йонг, който е писал по този въпрос, изтъква, че съвременното младо поколение също се занимава с проблемите на живота и смъртта, но чрез окултистки практики, които разпространяват твърдението, че силите на злото побеждават. И превъзнасянето на тези сили става вече прекалено.

В случая Хелоуин дава повод за сериозен размисъл и грижа за християнската култура при празнуването на наши

На стр. 11

Мъченица Злата

От стр. 8

ла: „Ако дори и вие, мои родители и мои сестри, ме насилвате да се откажа от Господ Исус Христос, знайте - вие не сте ми вече родители, не сте ми вече сестри! Мой баща остава само Господ Исус, моя майка - пречистата Негова Майка, а мои братя и сестри - мъчениците и мъчениците!“

Турците разбрали, че девичката не ще склони да се от-

каже от вярата си с такива средства. Решили да опитат страшните средства - мъченията. Подпомогната благодарно от Господ, светата великомъченица изтърпяла и издържала различни жестоки мъчения. Когато била оставена малко на покой, тя чула, че в селото дошъл духовникът на нейните родители, проигуменът на светогорския манастир „Ставропигица“ йеромонах Тимотей. По един християнин

пратила проба до него да се помоли усърдно за нея, щото Бог да я подкрепи достойно да завърши мъченическия си подвиг. И Бог я подкрепил и прославил. Тя завършила подвига си като великомъченица. Озверените турци я обесили в един двор. Насекли след това тялото ѝ на късове. Така, като злато прочистена в огъня на страданията, света великомъченица Злата Мъгленска предала душата си на Бог на 18 октомври 1795 г.

Из „Жития на светците“

Ангелът

Стара легенда разказва как едно дете, което скоро щяло да се роди, разпитвало Бог:

- Говорят, че утре ще ме пратиш на земята. Но как ще живея там - толкова малко и така беззащитно?

- Между ангелите избрах един за теб. Той те очаква и ще се грижи за теб.

- Тук, на небето, аз само пея и се смея и това ми стига, за да бъда щастливо. Как ще разберам какво ми казват хората, като не познавам странния език, на който си говорят?

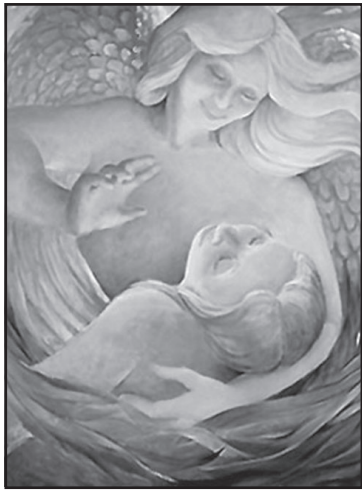
- Твоят ангел ще ти шепне най-нежните и най-сладките слова, които могат да се чуят, и с голямо търпение и любов ще те научи да говориш.

- А какво да правя, когато искам да говоря с Теб?

- Твоят ангел ще събере ръчичките ти и ще те научи да се молиш.

- Чувал съм, че на земята има лоши хора. Кой ще ме пази от тях?

- Твоят ангел ще те пази - дори с цената на живота си.



- Ала ще бъда винаги тъжно, понеже няма да те виждам, Господи.

- Твоят ангел ще ти говори за Мен и ще ти показва пътя, за да се върнеш в Моето присъствие, независимо че аз ще бъда винаги до теб.

Сред райския мир започнаха да се чуват земни гласове. Детето разбра, че трябва да побърза. И попита:

- Боже мой, кажи ми името му... Как се казва моят ангел?

- Името му няма значение. Ти ще му викаш МАМО...

По интернет

Евтаназията при младите

Снощи майка ми и аз си седяхме в хола и разговаряхме пространно за нещата от живота. От дума на дума стигнахме до темата за живота и смъртта.

Казах:

- Мамо, никога не ме оставяй да живея във вегетативно състояние - да съм зависим от разни апарати и течности в бутилки. Ако ме видиш в такава положение, веднага изключи апаратите и изхвърли бутилките, които ме поддържат жив. Предпочитам да умира!

Тогава майка ми стана с възторжено лице и каза:

- Скъпи сине...

И веднага ми изключи телевизора, DVD-то, кабелната телевизия, интернета, компютъра, mp-тройката, големия плейстейшън, джобния плейстейшън, телефона, GSM-а, i-пода, блекбърито и изхвърли всичките ми бири. Изревах:

- Мамо, какво направи! Напразно умирам...

По solidaridad.net

Три неща

Възпитавай три неща: добротата, мъдростта и приятелството.

Търси три неща: истината, знанието и разбирателството.

Обичай три неща: добрите обноси, смелостта и готовността да помогнеш.

Контролирай три неща: характера, езика и поведението.

Цени три неща: сърдечността, радостта и приличие то.

Защитавай три неща: честта, приятелите и слабите.

Възхищавай се на три неща: на таланта, на достойнството и на добродетелите.

Избягвай три неща: невежеството, обидата и завистта.

Бори се с три неща: с лъжата, с омразата и с клеветата.

Съхрани три неща: здравето, достойнството и доброто настроение.

По интернет

Как да се преборим с глада в света

Вижте какво бързо решение на проблема е намерил индийският цар Пауvara (познат на български като Пор).

Той издал декрет: „В наш град, където някой беден умре от глад, ще заловя някой богаташ и ще го хвърля в затвора, където и той да умре от глад.“

И по онова време в царството му никой не умираше от глад. Естествено богатите не започнали да гладуват, а само да споделят малка част от излишествата си с бедните.

Федерико РУКЕРТ

За шумерите, тяхната култура и техните митове

От стр. 10

Бог Енки се обърнал тайно към Ут-напиштим, предупреждавайки го за подготвяното унищожение. Той го посъветвал да скрие голям кораб, в който да скрие различни видове животни и птици и който да може да побере и неговото семейство. Потопът започнал и животът на земята бил унищожен. Спасил се само Ут-напиштим, плаващ самотно с кораба си по вълните на океана. Щом водата започнала да се изтегля, той сплязъл на сушата и извършил омиловителен обред (прикадил) към боговете. Бог Енлил бил гневен на това, че имало спасил се човек, но бог Енки защитил Ут-напиштим. Всички останали божества обаче били потресени от онова, което сторили, и разкайвайки се, обвинили за

него Енлил. Той отстъпил, а боговете решили да възродят живота на земята отново и да дарят Ут-напиштим с вечен живот.

Както става ясно, митът за потопа има редица паралели в разказаното в Библията. Подобен паралел е образът на спасилия се праведник Ут-напиштим и Ной. Това не е учудващо, тъй като древноеврейската култура в една или друга степен била повлияна от месопотамската. Разбира се, между двата разказа има и съществени разлики, като примерно тази, че Бог пратил потопа като наказание за непочтеността на хората и пренебрежението им относно задълженията към Бог, докато бог Енлил по-скоро решил да се прати потопът като резултат от каприз. За съжаление археологическите проучвания все още не са дали ясен отговор на това кога и при какви обстоятелства е станал потопът в Южен Ирак.

Д-р Каблан МУКАРЗЕЛ, СУ „Св. Климент Охридски“ (Следва)

Култ към тиквата

От стр. 10

те празници. Не е ли особено важно в едно съвременно общество, което е забравило за смъртта, актуалното „Memento mori“ (Помни смъртта - б.р.) да се празнува според завещаната християнска култура? Тъкмо на младите трябва да се разясни това!

Задължителните посещения на богослуженията и на гробищата не са достатъчни. И най-после - нима размисълът за живота и смъртта в деня на празника като по правило трябва да създава непременно мрачно настроение?

Хелоуин би могъл да служи и като повод отново да се потърсят съзнателно собствените духовни сили. Хората да намерят в празника основание както се запалват свещи в издълбаните тикви за мрачните дни, така да подредят живота си, че в него да има светлина!

Превод и адаптация: Майя РАЙКОВА
По материали от немския католически печат

Част втора Сакраментално обслужване на пасхалната тайна

Член 2

Литургично разнообразие и единство на тайната.

Литургичните традиции и католическостта на Църквата

1203 Литургичните традиции или ритуали, които понастоящем са в употреба в Църквата, са латинският (по-специално римският ритуал, но също така и ритуалите на някои местни Църкви като амброзианския, или на някои религиозни орденни) и византийският ритуал, като александрийския или коптския, сирийския, арменския, маронитския и халдейския. „Като се подчинява вярно на преданието..., Светият събор заявява, че светлата Майка Църква почита с еднакво право и достойнство всички законно признати ритуали и желае за в бъдеще да бъдат запазени и по всякакъв начин поощрявани“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 4: AAS 56 (1964) 98/.

Литургия и култури

1204 Така извършването на литургията трябва да отговаря на характера и културата на различните народи /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 37-40: AAS 56 (1964) 110-111/. За да бъде „възвестена на всички народи, та да се покоряват на вярата (Рим. 14, 25), тайната на Христос трябва да бъде известявана, отслужвана и претворявана в живота на всички култури така, че да не бъдат заличени, а чрез нея да бъдат изкупени и доведени до съвършенство“ /Вж. Ioannes Paulus II, Adh. ap. Catechesi tradendae, 53: AAS 71 (1979) 1319-1321/. Само със своята и чрез своята собствена човешка култура, възприета и преобразена от Христос, множеството Божии чеда получават достъп до Отец, за да Го прославят в единния Дух.

1205 „Трябва да се смята, че в литургията, особено в литургията на тайнствата, съществува една неизменна част, която е божествено установена и чиято пазителка е Църквата, и че има и други части, податливи на промяна, които Църквата има правото, а понякога и задължението да приспособи към културите на народите, които са наскоро евангелизирани“ /Ioannes Paulus II, Lit. ap. Vicesimus quintus annus, 16: AAS 81 (1989) 912-913; вж. Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 21: AAS 56 (1964) 105-106/.

1206 „Литургичното разнообразие може да бъде извор на обогатяване, но може да предизвика и напрежение, взаимно неразбиране, дори схизми. В това отношение очевидно разнообразието не трябва да вреди на единството. То може да се изразява само във верността към общата вяра, знаците на тайнствата, които Църквата е получила от Христос и йерархичното общение. Приспособяването към културите изисква обръщане на сърцето и ако е необходимо, скъсване с унаследените обичаи, несъвместими с католическата вяра“ /Ioannes Paulus II, Lit. ap. Vicesimus quintus annus, 16: AAS 81 (1989) 913/.

Накратко

1207 Необходимо е богослужението да се стреми да намери израз в културата на народа, където е Църквата, без при това да я подчинява. От друга страна, самата литургия поражда и оформя културите.

1208 Различните литургични традиции или ритуали, признати законно, явяват всеобщността на Църквата, тъй като означават и съобщават една и съща Тайна на Христос.

1209 Критерият, който поддържа единството в многообразието на литургичните традиции, е верността към апостолското предание, т.е. общението във вярата и тайнствата, приети от апостолите, което добива своята значимост и сигурност в апостолското наследство.

Раздел втори

Седемте тайнства на Църквата

1210 Тайнствата на Новия завет са установени от Христос и са седем на брой, а именно: Кръщение, Миропомазване, Евхаристия, Покаяние, Елеосвещение, Свещенство и Брак. Седемте тайнства се отнасят до всички етапи и всички важни моменти на християнския живот; те дават раждането и растежа, изцелението и мисията на живота във вярата на християните. Съществува известна аналогия между етапите на природния и духовния живот (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae 3, q. 65, a. 1, c: Ed. Leon. 12, 56-57).

1211 Като следваме тази аналогия, ще разгледаме най-напред трите тайнства на християнското посвещение (глава първа), след това тайнствата на изцелението (глава втора) и накрая тайнствата, които са в служба на общността и мисията на вярващите (глава трета). Безспорно този ред на излагане не е единствено възможният, но той позволява да се види, че тайнствата образуват едно органично цяло, в което всяко отделно тайнство има своето жизнено място.

В това органично цяло Евхаристията заема особено място като „Тайнството на тайнствата“. „Всички останали тайнства се нареждат спрямо това тайнство като своя цел“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae 3, q. 65, a. 3, c: Ed. Leon. 12, 60).

Из „Катехизис на Католическата църква“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Папа Бенедикт XVI ръкоположи петима нови епископи

На 12 септември папата ръкоположи петима нови епископи в базиликата „Свети Петър“. В своята проповед той призова епископите да „не търсят своето“, а да запазят верността си към Църквата.

И петимата новоръкоположени са италианци. Те са: Пиетро Паролин, бивш заместник-секретар за отношенията с държавите, а отскоро апостолически нунций във Венецуела; Габриеле Джордано Кача, бивш съветник по общите въпроси към ватиканския държавен секретариат, назначен за нунций в Ливан; Джорджо Корбелини, заместник-генерален секретар на ватиканската губернатра, назначен за председател на кадровата служба на Светия престол; Франко Копола, назначен за нунций в Бурунди; Рафаело Мартинели, на-

начен за епископ на град Фраскати.

В своята проповед Светият отец посочи три основни добродетели на свещенослужителя (в това число и на епископа): вярност към Църквата, благоразумие и доброта. Папата призова епископите да помнят, че Църквата не им принадлежи. „Няма да привлечаме хората към нас самите, няма да се стремим към власт, престиж и почести.“ Той отбеляза, че служителят, верен на Църквата, „не се опитва да приспособи вярата към криволиците на времето“, но същевременно допълни, че неговата вярност не е „статична, а творческа“.

Това е второ епископско ръкоположение на папа Бенедикт XVI по време на неговия понтификат; първото беше през 2007 г.

По www.cnlnews.tv

Епископът е верен Божи служител, който работи не за собствени интереси, а за общността и води хората към Бог

Папа Бенедикт XVI поучава

Човек, изпълнен с вяра, който не мисли за собствения интерес, нито за преходните моменти на времето, а е внимателен и добър, търсещ истината и устремен изцяло към Бог - това са характеристиките на Божия служител, които посочи папа Бенедикт XVI като модел за петимата нови епископи, които ръкоположи в началото на септември на тържествена литургия в базиликата „Свети Петър“. Сред тях бяха двама бивши подсекретари в Държавния ватикански секретариат - монс. Габриеле Кача, назначен за апостолически нунций в Ливан, и монс. Пиетро Паролин, назначен за апостолически нунций във Венецуела. Заедно с тях бяха ръкоположени монс. Франко Копола, назначен за апостолически нунций в Бурунди, монс. Рафаело Мартинели, назначен за епископ на Фраскати, и монс. Джорджо Корбелини, назначен за председател на Бюрото по труда в Апостолическото седалище. На литургията присъстваха многобройни епископи и кардинали, сред които секретарят на Ватикан кардинал Тарчизио Бертоне, Джовани Батиста Ре и Уилям Левада, префект на Конгрегацията за доктрината на вярата.

В проповедта си папата пожела на новите епископи да не се стремят към власт и престиж, а да се стараят да водят хората към Бог. Изходната точка на папското размишление бе въпросът на свети Павел, зададен поради раздорите и разногласията, разтърсващи младата Църква в Коринт - какво е да си Апостол? (1 Кор. 3,5) На този въпрос, обясни Светият отец, отговаря самият Господ, като посочва три основни характеристики на Неговите служители. Преди всичко вярност със съзнанието, че „Църквата не е наша, а Негова, Църква на Бог“.

„Божият служител трябва да даде сметка как е управлявал повереното му благо. Нека не се обвързваме с хората и да не търсим власт и личен престиж. Нека водим хо-

рата към Исус Христос и към живия Бог. С това ги въвеждаме в истината и в свободата, която произлиза от истината. Верността е алтруизъм и затова е освободителна за самия служител и за тези, които са му поверени. Знаем, че гражданското общество, а понякога и в Църквата страдат поради факта, че онези, на които е поверена отговорност, работят за себе си, а не за общността.“

„Верността не означава страх, тя е вдъхновена от любовта и нейния динамизъм“, допълни папата. „Вярата изисква да бъде предадена, не ни е дадена само за нас.“ Верността съвпада с вярата.

„Верността на служителя на Исус Христос се състои именно във факта, че той не се стреми да я приспособява към модите на времето. Само Христос има думи за вечен живот и тези думи трябва да занесем на хората. Сами по себе си тези думи са най-ценното благо, което ни е поверено. Такава вярност не е сте-

ва търсене на истината и подходящи действия за това. Внимателният служител е преди всичко човек на истината и на открития разум. Бог чрез Исус Христос ни разкри хоризонта към истината, който - според нашите сили - често бива стеснен и отчасти видим.“

Първата главна добродетел за служителя на Исус Христос е да бъде „изваян от Христова истина“. „По този начин ще се превърнем наистина в благоразумни хора, които съдят обективно, а не на базата на случайни детайли. Нека не гледаме през тесния прозорец на нашата хитрост, а към хоризонта, който Христос откри към цялата истина, за да видим света и хората и разпознаем стойностното в живота.“

Добротата е трета характеристика за Божия служител. Добър в пълния смисъл на думата, допълни папата, е само Бог, който е изключителното Добро и персонализирана Доброта.

„За да бъде добър човек, е нужна дълбока вътрешна насоченост към Бог. Добротата нараства с вътрешното единение с живия Бог и предполага преди всичко живо общение с Бог и увеличаващ се вътрешен съюз с Него.“

Накрая папа Бенедикт XVI припомни, че Католическата църква чества на този ден празника „Име Мариино“, което в западната



традиция е преведено от „Морска звезда“. Много пъти, когато животът ни прилича на тъмно море, а нощта е непрогледна, може да се създаде впечатлението, че злото има по-голяма власт, а Бог е далече, каза папата. Но забелязваме отдалеч голямата светлина на Исус Христос, победил смъртта и злото. Много близо до Него виждаме и светлината от думите на Мария: „Ето ме, аз съм твоя рабиня, Господи“. Виждаме нейната излъчваща се доброта, разпознаваме добротата на самия Бог.“

Втората характеристика, която Исус изисква от Своя служител, е внимание, посочи Светият отец, което е „различно от хитростта“, тъй като се позовава на върховенството на истината, която става критерий за собствените действия.

„Вниманието изисква благоразумие, дисциплина и бдителност, която не се поддава на предразсъдъци, не осъжда според желания и страсти, а търси истината - дори когато е неудобна. Внимание означа-

Патриарх Туал: Християните рискуват да изчезнат от Светите земи

Християните по целия свят трябва да обединят силите си, за да помогнат на своите събратя по Светите земи - това е апелът, който отправи Латинският патриарх на Йерусалим Фуад Туал по време на официално посещение в Лондон. Патриархът предупреди, че броят на християните в Израел и Палестина драстично е намалял, което застрашава бъдещето присъствие на християнството по земята на Исус. Според него понастоящем в Йерусалим живеят 10 хиляди християни, като броят им до 2016 г. ще спадне на 5 хиляди. Като цяло за 60 години броят на християните по Светите земи е намалял от 10 процента на 2 на сто. Патриарх

Туал посочи, че до този момент папската визита през май в Светите земи не е повлияла за намаляване на дискриминациите в Израел както към християни, така и към мюсюлмани. Сред тях са ограничаване на свободното придвижване, високи такси, нарушаване на правата за жителство и най-вече разделителната стена, издигната от Израел, която затваря палестинците в гето. Латинският патриарх отбеляза молитвата, поклонничеството и проектите като пътища към мира. „Ако за 61 години не сме постигнали мира, това означава, че използваме погрешни методи“, заяви Туал. Въпреки това той е оптимист, особено от „промяната на тона на американската администрация с идването на Обама“, когото смята за „много по-съзнателен, отколкото неговите предшественици към конфликта и направените фундаментални грешки“.

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1431)
октомври 2009 г.

Венеция Филмът „Ливан“ спечели „Златен лъв“ и специалната награда на Световната католическа асоциация по комуникации

Мирното послание на филма „Ливан“ („Lebanon“) на израелския режисьор Самуел Маоз, разказващ за ужасите на първата война между Израел и Ливан през 1982 г. и за желанието за мир в региона, получи наградата „Златен лъв“ на 66-ото издание на кинофестивала във Венеция.

„Сребърен лъв“ за режисура получи иранецът Ширин Нехат за филма „Жени без мъже“, а специалната награда на журито, председателствано от Анг Лий, бе присъдена на Фатих Акин за филма „Soul Kitchen“. Наградата „Волпи“ - за най-добра мъжка и най-добра женска роля - получиха британецът Колин Фърт за филма „Самотен мъж“ („A single man“) и рускинята Ксения Рапопорт за филма „Двойният час“ („La doppia ora“). Приза за най-добър сценарий спечели американецът Тод Солондз за филма „Живот по време на война“ (Life during wartime).

На кинофестивала във Венеция бяха присъдени и награди на католически журита. Филмът „Ливан“ получи и специалната награда на Световната католическата асоциация по комуникации (SIGNIS). В мотивацията на католическото жури се казва: „Ако, от една страна, филмът е затворен в кабината на един израелски танк, давайки единствена гледна точка за войната в Ливан, то, от друга страна, предлага точен психологичес-



ки портрет на млади войници, които не са готови да посрещнат конфликта. Филмът е разтърсващ вик на страдащото население в района.“

Премията „Навичела 2009“ на италианската Фондация за кинематография бе присъдена на филма „Лурд“ („Lourdes“) на австрийската режисьорка Джесика Хауснер. В мотивацията на католическото жури се казва: „Един малък-голям филм за чудото на изцелението, който в стила на хрониката и без преувеличение поставя въпроса за съдбата и спасението, предлагайки две противоположни религиозни перспективи: надеждата на онзи, който я живее вътре в себе си, и рутинната практика на „професионализма“.“

Журито на „Премията Джани Астреи за живота“ на италианското Движение за живота отличи филма „Бяло пространство“ („Lo spazio bianco“) на италианската режисьорка Фраческа Коменчини. Главната роля изпълнява известната Маргерит Буи. Публиката на фестивала аплодира филма в продължение на десет минути след първата прожекция. „Филм, демонстриращ неудържимата сила на живота, който дори и несвършен, запълва празнотата в съществуването“, се казва в мотивацията на католическото жури.

Материалите на страницата са по Радио ВАТИКАН